

MNOZÍ ÚMYSLOVĚ JSOU
V SRDCI ČLOVĚKA, ALE
ULOŽENÍ HOSPODÍNOVO TOŽ
OSTOJÍ

PRISL
19.21

živá!
SLOVA

—
2
1976

Být zraněn zradou svých —

však dál přec milovat —
nastokrát porážen
a vždycky znova vstát —
nechápán — zůstat sám —
nevzdat se — stůj co stůj —
tu sílu Duchem svým
rač dát mi — Pane můj!

Jít trnů údolím —
přec jas kol rozlévat —
být zraněn do krve
a štěstí rozsévat —
a všechno pozbaven —
smět dávat život svůj —
tu sílu Duchem svým
rač dát mi — Pane můj!

A moci říci „ne“ —
když moh' bys štěstí brát —
jak zrno obilné
den ze dne umírat —
by jiní mohli žít —
na oltář klást se Tvůj —
tu sílu Duchem svým
rač dát mi — Pane můj!

*prosba
o
sílu*

Z. Garajová

KDO JSI TY?

(Jan 8:25)

světlo v temnosti (J 1:4)
síla z výsosti (Lk 24:49)
spasení dárce (2Tm 2:10)
naděje pro věčnost (Tt 3:7)
To je můj Spasitel (1J 4:14)
Za ním jen jít (1Pt 2:21)
je pro mě žít (1Tm 2:2)

hvězda v noci (Mt 2:9);
plnost moci (Mt 28:18);
nejvyšší kněz (Žd 4:14);
těšitel dnes (J 14:1-3).
Kristus Ježiš (Mt 1:25)!
bez hledu zpět (Lk 9:62);
vždy slasti květ (Ž 137:6).

B. B.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Ředitel odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace. — Tiskou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

On tā pondie

Pán Ježiš povoláva za sebou takých ľudí, ktorí napriek ich žalostnej nezodpovednosti chčú dať Pánovi dobrovoľne celú svoju lásku. Pán Ježiš sa po zmŕtvychvstaní opýtal trikrát Petra: „Simone Jonášov, či ma miluješ?“ (J 21:15-17). Po tretej otázke Peter vyznáva: „Pane, ty vieš všetko ... Ty vieš, ako som fa zradil, ale ty vieš, že fa zo srdca milujem.“

Takýchto ľudí pozýva Pán, aby Ho nasledovali. Ak si jedným s tých, čo musia vyznať: Pane, moje nasledovanie stroškotalo, ja som žalostne sklamal, ale ty vieš, že fa celou dušou milujem, potom stojíš na mieste, odkiaľ fa Pán volá k nasledovaniu. Vtedy ti je zmŕtvychvstalý Pán veľmi blízko. On ti chce dať konkrétnu úlohu, ako vtedy Petrovi: **pas moje jahniatka, pas moje ovečky**. Ty, stroškotaný Peter, Ján, Karol atď., ktorý más rád Pána Ježiša, počúj Jeho hlas, On má pre teba konkrétnu, novú úlohu. Pas jeho jahniatka a ovečky! Hľadajme spolu stratené ovce a slúžme Mu s nasadením všetkých sil. Táto, Pánom zverená úloha, je posolstvo nádeje pre diskvalifikovaných, pre tých, čo rezignovali, sklamali, ale **Pána Ježiša majú radi**.

Ako je to možné, že práve Peter bol schopný takto preniknúť k nasledovaniu Pána Ježiša celým srdcom? Len jedna odpoveď je možná: čo je u ľudí nemožné, to je u Boha možné! Ako sa bude vyvíjať život Petrov, Pán Ježiš už skôr predpovedal. Až po úplnom stroškotaní bude Peter takto schopný Pána Ježiša nasledovať. Až keď bude vo svojej nábožnosti a v skutkoch pohanený, sklamany, až potom ho bude môcť Pán požvať k skutočnému nasledovaniu. Keď sa Pána Ježiša Peter pýtal na cestu, kam ide, dostal odpoveď: „**Kam idem, nemôžeš teraz ísť za mnou, ale neskôršie pôjdeš za mnou**“ (J 13:36). Teraz bolo to „neskoršie“, keď bol Peter zrejmy pre križ. Podstata pravého nasledovania je križ. A povedie ľa, kam chceš. Kto po tejto ceste nasleduje Baránka, bude viťazom. Toto je cesta sebazaprenia a svedectva.

U mnohých to v praxi vyzerá takto:

- nevzdám sa pohodlného života pre službu Pánovi,
- neobetujem peniaze, ktoré potrebujem na krásny a šťastný život,
- nechcem stratíť česť a vážnosť u spolupracovníkov,
- nechcem sa zmieriť so svojím blízкym, musel by som sa pokoriť,
- a predsa, **POVEDIA ĎA, KAM NECHCEŠ!**

Toto jedno chce tvor Pán! Chce fa viesť na križ.

Peter sa dal viesť, kam nechcel ísť a výsledok bol úchvatný. Tisíce ľudí bolo zachránených na letnici, kde kázal evanjelium v moci Ducha. A celý jeho život bol prejavom nasledovania svojho Učiteľa.

Pána Ježiša je možno nasledovať aj navonok, povrchne, ale On volá k nasledovaniu celým srdcom. Prvé nasledovanie je bez križa, to druhé znamená stať sa „spoluzrastlými podobnosťou jeho smrti“ (R 6:5).

NASLEDUJ MA! Toto volanie Pána Ježiša platí aj dnes pre teba, drahý čitateľu, pre teba — osobne.

-fv

Modlitba zdržuje od hriechu a hriech od modlitby.

PETROVA svoboda a zavřené dveře

Poznali jsme minule, že ne náhodou vrcholí Petrovo osvobození požehnaným obecenstvím v Mariině domě. Jaký to obdivuhodný proces Boží výchovy k pravé svobodě Božího dítka:

1. Petr se musí naučit tichosti – přijmout všecko pouze z Božích rukou – tedy i ten žalář,
2. Petr se musí naučit pokroče – zemřít sám sobě, svým tužbám, žádostem, představám a musí se naučit odevzdanosti do vůle Boží,
3. Petr se musí naučit poslouchat Boha, i když vůbec nic nechápe, ničemu nerozumí a považuje vše za pouhé šálení smyslů,
4. Petr se musí přesvědčit o předivné moci Boží ve svém vlastním životě v procesu vytrvalosti a trpělivosti své výry v poslušenství – musí poznat, že neexistuje něco „nemožného“ v jeho životě, jestliže do něho vstoupil Bůh!
5. Petr musí pochopit a zakoušet své neoddělitelné spojení s Pánem v obecenství s věřícími lidmi a musí se naučit spojovat všecko svá požehnání s požehnáním Božího lidu a naopak!

Osvobozený Petr stojí nyní před zavřenými dveřmi u věřících lidí! Jaký to paradox! Železná brána se před ním sama otevře a dveře Mariina domu nikoliv! Tam musí Petr tlouci! Pokud s ním byl anděl, „šlo všecko samo“, a proč už nyní ne? Proč ho anděl „předčasně“ opustil? Není vlastně teď zcela obrácená situace? Bývalý vézeň Herodův je na svobodě a bývalí svobodní lidé jsou zavřeni ve „vězení svého strachu“, kam se ale ve skutečnosti uzavřeli sám! Jak se chová svobodný, Pánem osvobozený Petr?

1. ON TLUČE! Copak tady musí dělat ještě dále něco Pán, když má Petra? Pro to ho přece neosvobodil, aby Petr nedělal nic a aby to zase řešil některý „anděl“! Tam musí Petr převzít aktivitu z vůle Boží, ať chce nebo nechce! A na koho to ti věřící vlastně čekali? Na anděla nebo na Petra? Zdá se, že dnes také mnozí věřící pořád čekají na nějaké ty „anděly“, ale od lidí už „nečekají“ ani „nechtejí očekávat nic“! Je to pravda, že každý člověk je jen člověk,

Boží lidé v rukou Jeho právě těmi nejpůsobilejšími „anděly“? Dále je pro nás nesmírně cenné to, že se Petr nedá odradit prvním neúspěchem svého tlučení, ale –

3. ON TLUČE OPĚT – je v tom vytrvalý, neodbytný (v. 16)! On „se necítí dotčen“, on se neurazí ani nezlobí, tím méně se rozhodne odejet, je opustit, když mu neotevrou! On pro to „neotěvření“ jimi nepohrdne. Jak trpělivě čeká za dveřmi a neprestává se znova a znova dožadovat obecenství s nimi! Je zde otázka, KDO vlastně KOHO víc potreboval – zda Petr ono shromázdění, či ono shromázdění Petra! Je jasné, že to druhé – a přece je zde **Petrova iniciativa** a ne iniciativa onoho shromázdění. On jde za nimi, ne oni za ním, on se dožaduje vstupu, on se nenechá odradit a odbýt! Proč? Protože je Pánem vysvobozen od svých lidských mdlob a slabostí, protože miluje! Pán přebývá v Petrovi a Jeho duch se v Petrově vztahu a chování k věřícím projevuje!

Jsi snad, bratře, sestro, zneuznán a nedoceněn ve své službě věřícími? Trápis se dosud pro to? Přestal jsi už „tlouci“? Cekáš snad, že oni za tebou přijdou v pokání a s omlouvou? Nebo jsi už „zahodil flintu do žita“ a neděláš už vůbec nic než vzducháš v ústraní a žaluješ svému Pánu na druhé? A tak – v takovémto stavu – vzducháš po příchodu svého Pána v „hořkosti“ a v „sevření srdce“? Pak jsi dosud, žel, VĚZNÉM, který máří svou sanci od Pána k svému vlastnímu vysvobození! Uvažuj, CO a KAM jsi to dodnes vlastně tloukl a jaké tedy bylo to „tvoje tlučení“ – ta tvoje kritika, tvoje dosavadní přístupy k Božímu lidu a k Božímu věcem – když jsi vlastně nikdy LÁSKU BOŽÍ v jejím nehledání svých věcí (svého uznání, uznání svých názorů, svých „pravd“), v její pracovitosti a výtrvalosti nepoznal! Když jsi se předčasně ve své tělesné horlivosti chtěl ujmít pastýrské úlohy, k níž jsi dosud nedorostl! Zádáš jí po tom všem ještě i dnes? Zádej, vždyť dnes je ti vysvobojující milost Boží blíže než tušíš, vždyť i na tobě spochívá pohled Tvého Pána, abys – „hořce plakal“ a poznal Jej zcela jinak a v jiném světle než tomu bylo doposud! (Mt 26:75, J 21:17, 22).

Jak odlišná je situace Petrova a oněch „synů Boanerges“ (viz „oheň“ L 22:55, L 9:54) od situace Mojžíšovy ve věci

„nesprávného tlučení“ (Nu 20:8, 11, 12), a co jej tento chybný krok stál! A nemáme vpravdě vzácnější obraz pastýrství v Božím slově nad Mojžíšem, který by tak zjevně vyzařoval Duchem Pána Ježíše Krista ve starozákonné době!

Konečně věřící v domě Marie Petrovi otevřou! Ale jaké je to přivítání?! Těch předsudků, těch obav, té nevěry! Jak málo to na Petr dbá a jak moudře s těmi milovanými jedná v duchu chápající a trpělivé lásky! Vždyť on ví, jak sám na ten div Boží moci reagoval ve svém žaláři! Jak sám jej považoval za klam svých smyslů. On věděl, že věřící s tímto předivným zásahem Božím vůbec nepočítali. Jak se to vlastně modlili, jak na Pána očekávali, věřili vůbec ve vyslyšení svých modliteb? V 5. verši je jejich modlitba označena za „ustavičnou“ a „k Bohu“, ve 12. verši vidíme, že byla **početně velmi dobrě zastoupena** (snad nikdo ani nechybel – a kež by tomu tak bylo v našem shromázdění dnes!), vidíme, že byla **Pánem zcela jedinečným způsobem vyslyšena** (tedy měla všecky přednosti a klady, které Pán od modlitebníků očekával) – a nakonec jim samým nepřísně žádné povzbuzení a ulehčení tíživého břemene, spíše naopak – růst zmatku, obav a starostí! Petr je živ a zdrav na svobodě – a oni se hrozi, Petr je ŽIV a oni jej pokládají za MRTVÉHO! Je zřejmé, že po usmrcení Jakubova vůbec neočekával Petrovo vysvobození, ale zaměřili se modlitebně na jeho věrnost Pánu v žaláři a ve smrti – a snad též i za podobnou milost Boží pro sebe samé. Jejich modlitebný duch měl vzácnou stálost a solidaritu. Jistě se Pánu líbil – a proto je vyslyšel! Petr vskutku dostal a měl pokoj v plné odevzdanosti do Boží vůle – byl hotov podstoupit pro Pána to, co nedovedl tehdy na dvoře nejvyššího kněze, o čemž jistě nejednou vyprávěl s bolestí v srdci těm, které miloval a kteří milovali jeho (a nad ním se pro to nikdy nezhoršili!). I oni v bázní, aby „nepropadli tak, jako tehdy Šimon Jonášův“, dostali Boží pokoj v této věci uprostřed soužení církve, o kterém si dnes při svém pohodlném a zhýkaném životním stylu vůbec nedovedeme učinit představu! Jenže – Pán jim připravil daleko více, než prosili a byli vůbec s to prosit! **Oni měli poznat Pána nejen jako trpícího, aby pro něj a s ním také z Boží milosti trpěli a zemřeli, ale jako toho vítězného –**

zmrtvýchstalého, který má všelikou moc na nebi i na zemi a tuto skutečnost mohli pro něj a s ním prožívat! Nebyl ještě čas pro Petra a pro ně, aby pro Pána položili své životy, ale aby pro ně na světě žili a byli jím k této úloze povzbuzeni!

Jejich modlitebný nedostatek nebyl teď v nevěře, ale v jejich „modlitebné skromnosti“ – v omezení modlitebného obsahu jejich vlastními dosavadními zkušenostmi. Kde bychom byli, kdyby se měl Bůh zařizovat podle našich představ a jak bychom byli duchovně chudí, kdyby byl odkázán pouze na to, co jsme sami ve své lidské nedokonalosti a porušnosti schopni pochopit! Nás duchovní růst spocívá právě v tom, že se nám tentýž Bůh s týmž neměnnými věčnými pravdami zjevuje vždy nové a že jej smíme poznávat a spatřovat vždy v novém světle jeho velikosti a krásy! Zde neexistuje žádné pravidlo, žádná tradice, žádný ustálený způsob, jímž by Bůh jednal nebo dokonce byl nucen jednat! Nejen Petr, ale i věřící v Jeruzalémě museli poznat, že On je předivný a ve své radě nevytištelný!

Jakou zvláštní výjimkou je zde děvečka RODE (=růže)!

1. ona vyšla tlukoucímu v ústrety! Dovedeme reagovat na onen „Boží tlukot“ a rozehnávat jeho hlas? Nebo jsme už otupěli srdcem a myslí, protože nám docela vyhovuje nás mělký a zcela nezavázný „duchovní život“ s ustálenými formami laciné a pohodlné „zbožnosti“. Neodvoláváme se často na názory druhých – zkušenějších ne proto, že nám jede o pravdu, ale že jejich názory nás neruší z našich „vyjezděných kolejí“? Umiš vůbec VYCHÁZET VSTRÍC svému bližnímu, jeho potřebám, víc, co je to „vycházet vstríc svému Pánu“? Kolik požehnaných slov a požehnaných shromáždění – a ty zůstáváš ve své povaze, ve svých vztazích k bližním – i k těm nejbližším – beze změny, neboť se nic nezměnilo na tvé „pohodlné zbožnosti“, která tě nic nestojí! Šťastná Ródé! Proč zrovna ona a ne někdo jiný? Snad proto, že tuto úlohu druži podcenili právě tak, jak i my často pro ty různé trny podceňujeme v lidských životech ty krásné klady a ztrácíme smysl pro onu „libeznou vůni“ láskyplného přístupu k člověku (pro svoje vlastní starosti a prob-

lémy). Nezdá se však, že by ostatní vyslali tuto děvečku, ale ona sama reagovala, že sama měla citlivé ucho pro Petru dožadování vstupu!

2. ona poslouchala, aby zjistila totožnost tlukoucího! Ona hned neotevře dveře (a pak je nakonec ani neotevřela!) – je opatrná a proziravá. Ví, že každé tlucení – dožadování se vstupu do obecnství – není a nemusí být z čistých a upřímných pohnutek – tedy od Pána! Na druhé straně je však plná ochoty věnovat svůj čas a pozornost neznámému! Kolik je mezi námi na jedné straně lehkomyšlnosti a ukvapenosti v „otvíráni dveří“ mnohým duchovně nezdravým lidem, vlivům, učením, kolik slabosti v otázce kádeňské, kdy jsme ochotni připustit nebo přímo trpíme postoji, chování a skutky, které v církvi Pána Ježíše nemají místo, má-li ona být a zůstat vskutku jeho! Kolik ale na druhé straně zase nedůvěry, podezřívavosti, obav a strachu a neochoty „otevřít dveře“ na Páne klepání! Je však zde také ona ochota – věnovat svůj čas a pozornost každému pro zjištění pravdy?

3. ona poznala Petrův hlas s naprostou jistotou! Důkazem je právě její jistota, radost, akceschopnost a přesvědčivost jejího svědectví přes všecky kritické hlasové rozumu o její nestřízlivosti! Jak je zde výstižně objasněna pravá podstata živé výry a její projev v praxi! Ona Petra nevidí, ji úplně stačí jeho hlas! Jí stačí jeho slovo! Od okamžiku, kdy jej slyší, nastává v chování Ródé výrazná změna oproti předešlému! Jestliže jsi, bratře, sestro, opravu uslyšel hlas Pána Ježíše, jestliže vskutku slyšíš jeho slovo – jsi blahoslavený (L 11:28)! Jestliže je ovšem slyšíš srdcem a ne pouze uchem (L 4:21, 29!). Jaká jistota ze slyšení jeho slova, jaká radost z jeho spasitelné lásky, jaká přesvědčivost v jeho moci a jak vzácný obsah jeho svědectví, za který se přece nikdo nemusí a nemusel stydět!

Je zajímavé, s jakou nedůvěrou, kritičností a neúctou se setkává svědectví Ródé u těch, kdož dosud neměli příležitost slyšet Petrův hlas a jak se po všechny doby ozývá z lidských úst tatáž odpověď na svědectví o Pánu: „BLAZNIŠ!“ – a to v různých obměnách! Jednou je k tomuto odmítnutí vhodnou zámkou nevzdělanost a prostoduchost svědka (viz Ródé!), podruhé zase jeho nadměrná učenost (Sk 26:24, 25). Z našeho případu však vy-

svítá, že i věřící lidé mají tentýž sklon k odmítnání mnohých nesporných pravd, dokud nejen neuslyší hlas svého Pána, ale, žel, dokud jej k svému překvapení neužijí svýma očima a to ve zcela jiném světle a podobě, než si to představovali! Jak je třeba MÍT SRDCE PRO BOŽÍ HLAS a Boží řeč!

4. ona radostně svědčí, a přece neotvírá! Je zajímavé, jak radost otvírá dříve ústa a mnohdy otevře cestu i nenáležité aktivitě, než by otevřela vlastní dveře Pánu samému. Ródé přece nemohla sama žádným svým svědectvím a projevy radosti NAHRADIT Petra samého! Jen on sám mohl přinést jistotu, radost a pokoj do lidských srdců, sevřených zármutkem! Velmi často je pro nás mnohem snažší a samozřejmě přirozenější vyjadřovat radost různými pošetlostmi a nadšenými slovy, než cílevědomou konstruktivní činností. Ve své radosti a nadšení býváme ochotni druhým vše možné o Pánu vyprávět, než se potýkat s těmi dveřmi vlastního srdce a s dveřmi srdců těch, kteří jsou kolem nás! Kolik „duchovních“ probuzení, horlení, nadšení, „obrovských misijních úspěchů“ s neobýcejnými „divy a zázraky“, které tak rychle pomíjejí jen proto, že pro lidskou horlivost a aktivitu nebyly otevřeny dveře pro Pána Ježíše samého a jeho ducha! Kolik na druhé straně poraženectví a deprese ze stálých neúspěchů a nezdarů v „duchovní“ práci z těchže důvodů – „zavřených dveří“. Oba uvedené postoje mají posléze stejný efekt: nezdar s problematickým výsledkem. Zdá se, jako by počáteční elán Ródé byl nedůvěřivý a kritickým postojem ostatních utlumen. Je zajímavé, že v souvislosti s otevřením Petrovi už není Ródé zvláště jmenována, a v souvislosti s jeho spatřením a všeobecným úleolem není uváděno, že by se ona děvečka chovala jinak než ostatní! Zdá se, že se její původní elán vytrácí a ona posléze zemdlívá s ostatními!

Je dále velmi důležité vědět, že největší potíže a zklamání na naší cestě za Pámem nám nepůsobí nevěřící lidé, ale právě věřící, ti, od nichž by ses toho nejméně nadál! Příčina těchto „zavřených dveří“ bývá často rozumová výra neb zákonická „pravověrnost“ na úkor lásky a pokory. A jestliže se nakonec přece jen ty „dveře otevrou“, je místo radosti z „osvobozeného Petra“ obava,

nedůvěra, rozpaky, strach a to proto, že s touto možností nikdo nepočítal a počítat snad ani nedovede. Jak silně jsou lidské předsudky, představy a názory i v „Božích věcech“! Jak mnohdy právě „kritický“ lidský duch ve jménu logiky (která byla v případě Petra osvobození tak jednoduchá), jedná tak nelogicky: prohlásí skutečnost za bláznovství a nesmysl (jenom proto, že je jeho „výrobkem“) za moudrost! Copak by mohl „Petrův duch“, kdyby již byl Petr po smrti“ mluvit a tlouci na dveře? Člověk, který víru odmítá, je obvykle velmi nakloněn věřit tomu, co jemu osobně vyhovuje, a níž by se valně ohlízel na ony zákony logiky, jichž se sám u druhých „v zájmu objektivity“ tolik dovolává!

Ródé přes svůj nelogický postup je, v námi rozjímaném textu Písma, postavou nesporně kladnější, než všichni ostatní modlitebniči a věrní Boží lidé v Mariině domě. Ona je člověkem SRDCE! A srdcem vytušíme, poznáváme pravdu mnohem dřív, než je toho schopen náš rozum! Ona měla pravděpodobně menší poznání než ostatní, mnohem starší a zkušenější věřící, a přece právě ona vykázala lepší podmínky pro zjevení a pochopení Božího jednání, PROTOŽE MILOVALA více...

Ale nakonec pohledme ještě jednou, JAK právě duchovně svobodný, Pánem ze žaláře osvobozený Petr v této situaci jedná:

1. Petr pokynul na ně rukou, On má VOLNOU RUKU bez jakéhokoliv řetězu – aby jí mohl něco užitečného činit: pokynout – pozdravit, požehnat, tlouci na dveře, pozdvihovat mdlé, vztahovat vzhůru – pracovat pro svého Pána! Na této skutečnosti nemohl nic změnit Herodes mocí svých řetězů, Židé svou nenávistí, Boží lid svými předsudky, ani jeho vlastní – Petrovy názory a představy. To rozhodl ve své předivně radě ve své milosti svrchovaný Pán! Jak je to s tvou rukou, bratře, sestro? Je dosud spoutaná? Čemu slouží? Komu je prospěšná? Což nevíš, že je toho a náleží tomu, komu jsi ji podal?

2. „aby mlčeli“! Tam, kde takto sám Bůh mluví, je třeba ze strany člověka MLČENÍ. Jestliže se doveďti ztítit – umlknot ve chvílicích tříbení a tak být schopní slyšet Boží řeč k svému srdci, PROČ by měli nyní mluvit, jestliže chce tentýž Bůh k nim opět promluvit, byť i zcela odliš-

nou řečí? Vždyť právě častokrát a **rozními způsoby** mluvívá Bůh k svému lidu (Žd 1:1) a není jeho dokonalejší mluvy než je v Pánu Ježíši, než je v osobních zkusuňostech Petrových s živým Pánem! Tvráť v tvář Božímu svědectví jsou všecky lidské myšlenky, úsudky, názory a řeči zcela zbytečné.

3. „**vypravoval jím, kterak jej Pán vedl ze žaláře!**“! Pán vyžaduje naše srdece a očekává poslušnost víry bez našeho „proč?“. Přitom ale nikdy nás rozum neznásilňuje, ani jej člověku neodnímá! Vždyť rozum je právě tak jeho darem. To vidíme i zde! Boží pořádek je: nejdřív srdece s poslušností víry a pak uspokojení rozumu. To je pravidlo víry, nikdy ne opak! Když podal Petr důkaz „svou volnou rukou“, když oni uposlechli svým mlčením, následuje podobně vysvětlení „nevysvětlitelného“, pochopení „nepochoptitelného“, změnění „nezměnitelného“!

To vše muselo být tak a ne jinak! Vždyť bez žaláře není svobody, bez řetězů není ani opravdě volných rukou, bez tříbení není růstu a bez smrti není života! Proto není u Boha žádné „definitivy“, proto se On nikdy neopakuje, proto jedná pokaždé jinak, protože On ví, On zná, On se nikdy nemýlí, On si věděl rady se mnou, On si věděl rady s tebou. Jen se nikdy nediv, nikdy se neptej, nikdy nereptej – ale nauč se mlčet a dů-

5. „**a vyšed, bral se na jiné místo**“. Petr splnil svůj úkol. Už ho není více zapotřebí v domě Marie Janové. Teď je tam Pán a jeho Duch! A tomu by on nyní zbytčně překážel. Petr zmlkl a odešel – aby dále mluvil k ztěšeným srdcům a s nimi zůstával sám drahý Pán a Spasitel! -Kk

Motto: „Jel tedy dále svou cestou a radoval se“ (Sk 8:39).

Co je radost

Jít životem nenuceně, osvobozený od každého spojení, které přináší trápení, s pravým klidem, vděčnosti a spokojenosti v srdci, Mit píseň v srdci nejen ve dnech pohody a štěstí, ale také ve starostech, žalu, nemozech a utrpení,

Jestliže se nám vše hroutí a neúprosná smrt vchází do našeho domu, aby nám vyrvala to nejmilejší, a přece máme důvěru v Boží lásku, zjevenou na Golgotě – která přece nemůže trpíci opustit,

Jestliže jsme odešli z obecenství s Otcem jako „marnotratný syn“, a pak při návratu v pokání nás Otec přijímá, všechno nám odpoutší, obnovuje naše obecenství se sebou a s vykoupenými,

Mit jistotu, že mé jméno je zapsáno v knize života a žít v na-ději věčného přebývání s Ním,

Milý čtenáři, más tuto radost? Jejím pramenem je Spasitel člověka, Pán Ježíš Kristus! On ti ji nabízí i dnes.

-stu

věrně na něho očekávat! On se zcela jistě ani ve tvém případě nezmýlil a nemýlí!

4. „**„řekl: Povězte to Jakubovi a bratřím!“**. Neměli vypravovat o Petrovi, ale o Pánu, o tom, co učinil Pán, o tom, že Petra vysvobodil a jakým předivným způsobem! A to proto, aby i Jakub a ostatní mohli zakusit a zakoušet vysvobození ze svých různých „žalářů“. I když sami žalářování v onu dobu nebyli, zdaž nebyli též „zabarikádování“ za nějakými dveřmi či dokonce vraty vlastních představ a názorů, podobně jako ti v Mariině domě?! Je zajimavé, jak se i zde historie Božího povolání a vyvolení k dilu Páně opakuje: opět je tu svěreno evangelium – radostná zpráva – právě těm, kteří ji sami s takovými obtížemi přijímali pro své lidské mdloby! A potom, proč by to všecko musel dělat Petr? Necht nyní také dělají něco oni! Kéž bychom i my dovedli slyšet, rozeznávat, mlčet a poslouchat – abychom mohli v Boží moci a moudrosti též mluvit!

výklad podobenstiev

Podobenstvá Pána Ježíša, zaznamenané v synoptických evanjeliách, hovoria ešte i dnes zvláštnym spôsobom k čitateľom i poslucháčom Písma. Ako zvláštne už detskej duši znie vyprávanie o stratenej ovečke, milosrdnom Samaritánovi, alebo marnotratnom synovi. Podobenstvá Pána Ježíša sú vhodnou tému pre evangelizačné zhromaždenia, ale i biblické hodiny starších či mladších veriacich. Na prvý pohľad sa zdá, že podobenstvám rozumieme, že Pán Ježíš týmto spôsobom veľmi zrozumiteľne odskýval ľudom tajomstvá nebeského kráľovstva a tak ich výklad nie je problémom. Skutočnosť je však iná. Nielen že posluchači nerozumeli podobenstvám Pána Ježíša, ale často ani učenici, ktorí chodili s Pánom, hoci od nich by sme očakávali, že by im mali rozumieť.

„A keď bol sám, opýtali sa ho tí, ktorí boli okolo neho s tými dvanásťimi, na tie podobenstvá. A povedal im: Vám je dané poznáť tajomstvo kráľovstva Božieho, ale tamtým vonku deje sa všetko v podobenstvách, aby hľadiac hľadeli, ale nevideli, a čujúc počuli, ale nerozumeli...“ (Mk 4:10–12).

Preto Pán Ježíš „osobitne vykladal učenikom všetko“ (Mk 4:34). Len niektoré výklady máme v Písme zaznamenané a tak v hľbokej pokore, v úprimnosti srdca a na modlitbách máme pod vedením Božieho Ducha vniknúť do tajomstiev, obsažených v obraznej reči Pánovej. Otázkam Božieho kráľovstva môže porozumieť iba ten, komu to Boh zjavil. Toto platilo v dobe, keď chodil Pán Ježíš na zemi a plati to až podnes.

Na stránkach našho časopisu chceme sa s čitateľmi zamýšľať nad tým, čo Pán Ježíš chcel daným podobenstvom povedať svojim poslucháčom a čo dnes chce povedať nám. Tieto dve línie chceme mať stále na mysli. Radi by sme dali priestor čitateľom, ktorí budú živo reagovať na preberaný predmet a napíšu nám svoje priponiemky a pohľady, zjavené Duchom Božím.

Najprv si musíme pripomenúť niekoľko všeobecných pravidiel. V knihe 500 Náčrtu k biblickým prosloviam (Warns - Zeman) sú rôzne biblické príbehy zatriedené do troch skupín:

1. **Obrazy, obrazná reč** (metafora = prenesenie) a to buď z ľudského života, alebo z prírody, zo života zvierat a rastlín. Napríklad: Hospodin je mojím Pastierom (Ž 23:1), veriaci človek je „dobrým vojakom“, „svetlom sveta“, „soľou zeme“, človek je ako „kvet trávy“ atď.

2. **Priklady** (hypotypy; hypotyzácia = názorné, živé líčenie predstav a myšlienok) – sú to príklady ľudského konania, ktoré majú byť vzorom či výstrahou podobnému konaniu. Takým príkladom je príbeh o milosrdnom Samaritánovi (Lk 10:30 a nasl.) a iné. U týchto príkladov ide o **hlavnú myšlienku**, bod zrovnania, pre ktorý bol príbeh uvedený.

3. **Podobenstvo** (z gréckeho parabolé = hádzať vedľa, klásť vedľa seba) líči vyvíjajúci sa dej, v ktorom môžu byť vyložené mnohé, alebo všetky podrobnosti.

Ide teda o prirovnávanie, keď niečim znáym chceme vyjadriť neznáme, tajomné. Podobenstvo nie je možné vyložiť iným podobenstvom. Nieto v ňom stálych symbolov. Každý obraz musí byť podľa súvislosti znova vyložený. Preto „vtáci“ v jednom podobenstve môžu predstavovať dobrú stráncu, v inom zlú.

Podobenstvá vyjadrujú skutočné príbehy, ktoré sa stali, alebo môžu stať. Niekoľky však Pán Ježíš prekročil tento rámcu a hovoril o niečom, čo sa vymyká ľudskej skúsenosti. Tejto forme hovoríme „alegória“, inotaj.

V prvých troch evanjeliach nachádzame desiatky podobenstiev, niekedy rovnakých, v niektorých prípadoch mälo odlišných. V evanjeliu podľa Jána podobenstvá nenachádzame, iba obrazy, prirovnania. V Matúšovom evanjeliu 13. kapitole nachádzame 7 podobenstiev, zoradených za sebou, ale uvedomujeme si, že Pán Ježíš ich nerozprával súvisle v jednej reči, ale na rôznych miestach. Časový sled nemáme zachytený ani v jednom evanjeliu a preto stanovenie poradia podobenstiev podľa ich časového vzniku by iste nebolo správne. A predsa pre ich výklad je potrebný systém, zoradenie podľa príbuznosti myšlienok, oborov, z ktorých je čerpaný námet (príroda, rodinný život, dejiny atď.) apod.

Tak prof. Žilka rozdelil podobenstvá do týchto skupín:

- I. Podobenstvá o zákonoch Božieho kráľovstva.
- II. Podobenstvá o vzťahu človeka k Bohu.
- III. Podobenstvá o ľudskom živote.
- IV. Podobenstvá o posledných veciach.

Skupinu I. rozdelil takto:

1. Poklad a perla (Mt 13:44–46)
2. Stará záplata (Mt 9:16–17)
3. O rozdielnej pôde (Mt 13:3–9), atď.

Vo veľmi zaujímavom príspevku br. ed-u doporučuje toto rozdelenie:

1. Podstata a vznik Božieho kráľovstva: Rozsievacia a pôda (Mt 13:3–5).

2. Rozvoj Božieho kráľovstva v prvých začiatkoch:

- a) figový strom (Lk 13:6–9)
- b) o veľkej večeri (Lk 14:16–24)
- c) o zlých vinároch (Mt 21:33–44).

Milí bratia E. K. a L. M. nám napísali:

„Po spoločnom uvážení shledáváme, že dôjde, než se přistoupí k objasnení jednotlivých podobenství, bylo by užitečné podat stručný prehľad o významu názvu „kráľovství Boží“, „kráľovství nebeské“, „kráľovství milého Syna svého“, „kráľovství svému nebeskému“, „kráľovství neporušiteľné“, „večné kráľovství Pána našeho a Spasitele Jezukrista“, a ktorý je mezi nimi rozdiel.

Dôležité by bolo vhodné probrat podobenství, ktorá mluví o kráľovství nebeském. Toto podobenství se vyskytuje len u Matouše. Je jich 10 a začínají práve 13. kapitolou, kde je ich 6 (podobenství o rozsievaciach není podobenstvím o kráľovství nebeském). Ostatné čtyři sú v kapitolách 18, 20, 22 a 25. Tento návrh dávame proto, že týchto 10 podobenství tvorí jistý celek, podobne ako dopisy 7 sborům ve Zjevení.“

Uvedli sme tri návrhy na rozdelenie prvých podobenstiev k ich preberaniu. Nuž, čakáme na ďalšie vaše námyty a príspevky, aby tak časopis splnil svoje poslanie, bol ŽIVÝM SLOVOM, aktuálnym, aby nás tak roznechoval k premýšľaniu o prevzácných Božích pravdách.

-jos

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Kralice nad Oslavou (s). –

V Památníku bratrských tisků v Kralicích nad Oslavou byla slavnostne otevřena nová stálá expozice „Historický význam kralické tiskárny“, kterou připravili pracovníci Moravského muzea v Brně. Zajímavá expozice seznámuje návštěvníky s významem kralické tiskárny pro rozvoj národní kultury a jazyka. V letech 1579 až 1594 bylo v tajné tiskárně Jednoty bratrské vytiskáno mnoho vzácných knih – vedle šestidílné Bible kralické to byly i různé slabikáře, katechismy a učebnice, vydávané v českém, německém i latinském jazyce. Nová expozice zahrnuje řadu nálezů archeologického výzkumu, který zahájilo historické oddělení Moravského muzea v Brně již v roce 1956.

Kralická tiskárna, která byla umístěna v někdejší tvrzi Jana Staršího ze Žerotí-

na, je nejslavnější tiskárnou v evropském měřítku. Ždejší sbírky Památníku bratrských tisků si ročně prohlédne více než 15 tisíc turistů z ČSSR i zahraničí.

(MF 17. 11. 1975)

Pět otázek:

1. Ve které knize Bible se mluví na počátku o prázdném chrámu a němém knězi a na konci o chrámu plném lidí, chválících Boha a dobročešících Jemu?
2. Kde je napsáno, že si lidé více cenili stádo veprů nežli člověka?
3. Kde je už ve Starém zákoně označen Pán Ježíš jako „Syn člověka“?
4. Kteří dva králové v Písmě slavili své narozeniny?
5. Který muž postavil tři věci:
 - první pro svou záchrannu,
 - druhou Bohu pro radost,
 - třetí ke své škodě.

POSTAVENIE

My v Kristu – Kristus v nás

V tomto živote máme neopakovateľnú príležitosť žiť súčasne vo dvoch oblastiach, v tele a v Kristu. Tento dvojaký aspekt života znovuzrodených je v kontexte tejto predlošej kapitoly vyjadrený ako poklad a hlinená nádoba, alebo pozemský dom stánu a stavanie od Boha. Tu, v tejto súčasnosti „z mäsa a krve“, na pozadí hriechu, smrti a hrobu, v tieni starej prirodzenosti, vo svetle konfliktov, sa Bohu zaľubilo, aby sa oslávilo ako Ten, ktorý kriesi mŕtvych. To je triumf Jeho milosti; človek mŕtvych v hriechu stal sa živým Bohu – novým stvorením v Kristu.

I keď žijeme vo dvoch sférach, princíp má byť iba jeden: „Lebo chodíme vierou, a nie videním“ (2. Kor. 5:7). Tá prvá oblasť je viditeľná; prirodzený človek má zdôraznenú náklonnosť iba o ňu sa zaujímať. Tá druhá je neviditeľná, ale práve ona predstavuje večné veci: „Lebo veci, ktoré sa vidia sú dočasné, ale tie, ktoré sa nevidia sú večné“ (2. Kor. 4:18).

Ktoré chceme dať prednosť?

„Ak tedy poľnú trávu, ktorá je dnes, a zajtra môže byť hodená do pece, Boh tak odieva, či azda vás nezaodeje oveľa viacej? O, ľudia malej vieri!“ (Mt 6:30). Pán apeluje na vieri.

Viera je princíp, ale nie samoúčel. Má svoj objekt, bez ktorého by bola zbytočnou a neopodstatnenou. Tým objektom je Kristus. Neviditeľný, a predsa, z milosti, prístupný – skreže vieri. Čo iné než vieri by sme aj mohli postaviť do protívahy osobie alebo skutočnostiam, ktoré sa vymykajú akýmkoli ľudským kategóriám? Vedť aj ľudské myšlienky, nech by boli akokoľvek ušľachtile, sú od Božích tak vzdialené, o toľko nižšie, než zem od nebies (Iz 55:9). Bohu sa však zaľubilo mať obecenstvo s padlým človekom. A keď sme aj my raz vyslovili tú nesmierne dôležitú otázku, „Čo mám činiť, aby som bol spašený?“ – Uver v Pána Ježiša ... (Sk 16:30, 31) – mali by sme teraz, už ako spasení, aj chodiť vieriou!

Duch Svätý nás v odpoveď na našu vieri uviedol do jednoty s Kristom, a tak sme teraz v Kristu. On vo svojom Duchu zaujal v našich srdciach trvalý príbytok. Teraz však ide o to, aby ním aj mohol plne disponovať. My Mu to musíme dovoliť – to je naša zodpovednosť. Na toto sa vzťahuje Pavla výzva: „Aby Kristus skrze vieri prebýval vo vašich srdciach“ (Ef 3:17). V pôvodnom teste slovo prebývať je na tomto mieste spojené s predstavou „prebývať ako doma, cítiť sa ako doma“, ako vo svojom, nie v cudzom. A to v praxi znamená podriadiť do poslušnosti Kristu svoje myšenie, túžby, záujmy, dať Mu k dispozícii svoj voľný čas, prostriedky, domov; urobiť Ho pánonom svojej domácnosti, četby... Toto sa deje skreže vieri, ako to z textu vyplýva, a ide o naše srdce, lebo zo srdca pochádza život. Je tedy viera aj metódou našho žitia, tak ako plynie z minút na minutu. A preto potrebujeme Pána stále znova a znova, potrebujeme Ho ako Prítomného. Nikto iný a nič iné Ho nemôže nahradíť – ani minulé skúsenosti s Ním, ani minulá služba, minulé obete, výklady či komentáre, i keď sú všetky tieto veci potrebné a na svojom mieste užitočné. Nikdy nemôžeme povedať, že sme z Noho už dosť načerpali, dosť dosiahli. Stále je Iný – ešte vernejší, väčší, milostivejší než sme Ho doposiaľ poznali. Je Predivný. A to znamená tiež, že Ho nemožno dosiahnuť na rovine ľudských predstáv, či skúseností iných veriacich, nech by boli akokoľvek duchovní. Vstal z mŕtvych... „A jestli sme aj poznali v tele Krista, ale teraz ho už viacej neznáme“ (2K 5:16) ... je v oblasti, ktorá je kvalitatívne úplne odlišná od tej, v ktorej tu v tele žijeme. A preto sme osudovo závislí na tom, ako nám Ho v Písme zjavuje Duch Svätý. On berie z toho, čo je Pánovo, a zjavuje nám (Ján 16:14).

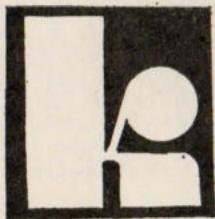
Ked' si uvedomíme, že Ho v tomto rýchle plynúcom živote potrebujeme ako Prítomného, že Ho tu na zemi potrebujeme ako Nebeského, uvedomíme si zároveň, že je hriechom každá formálnosť, návykovosť, familiárnosť vo vzťahu k Nemu; že nemá miesta pohľad na vlastnú slabosť či okolnosti, že je nerozumné zakladať si na úspechovom minulosti a obávať sa úskalí budúcnosti. Sám „Pán z neba“, Kristus zmŕtvychvstalý, On v nás – to je ten „druhý človek“ – na rozdiel od prvého, zemskejho. V Nom sme novým stvorením, to je naše postavenie, do ktorého sme boli uvedení z púhej milosti. A teraz je potrebné, „aby Kristus skrže vieri v našich srdciach...“ mohol prist k svojim právam – to je naša zodpovednosť z ľudskej stránky. Aby sme my, ktorí žijeme, nežili viacej sebe, ale Tomu, ktorý za nás zomrel a vstal z mŕtvyh (2. Kor. 5:15).

-mk

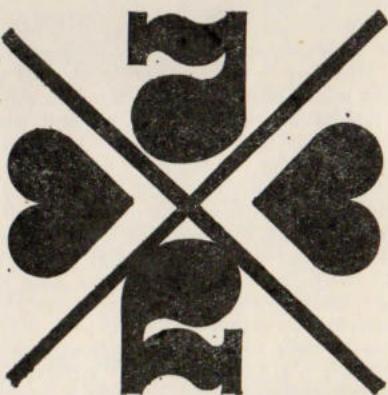
Vtedy pristúpil k nemu Peter a povedal: Pane, kolko ráz zhreší proti mne môj brat a odpustím mu? Či do sedem ráz? A Ježiš mu rečie: Nehovorím ti, že do sedem ráz, ale do sedemdesiat sedem ráz.

Matúš 18:21, 22

tože, rozmýšľajte chvíľku,
nejlepšie vie násobilkú?
Ušetrím vám namáhania,
poviem vám to bez vähania:
Ježiš sám. Jemu roveň není
veru, ani v násobení.
Čo odvetil na otázku
kolko vynásobíť lásku?

Sedem razy — Peter myslí,
na viac netrúfa si číslí.
Sedem ráz až odpustiť,
zdá sa mu to mnoho byť.
Pán však nechce v počtoch stáť —
— sedemdesiat sedem krát
velí lásku násobíť,
tolko ráz až odpustiť.

Rozmýšľal som nad problémom,
prečo mnohí ľudia s hnevom,
v nenávisti musia žiť,
nevedia si odpustiť.
Spoznali sme ľudí mýlkou —
— nevedia tú násobilkou.
Keby sa ju naučili,
vždy by v mieri, láske žili.

prípr. -jk

II. ŠÍSF ŠÍSPÄHOM

2

Apoštol Pavol ešte neprešiel cez to, čo ho očakávalo, no videl, že výsledok musí byť božský. Úprimné duše nebudú sklamané. Ktoré tápanú, tým Boh dá svetlo. No my sme povinní zvestovať pravdu a tak pôsobiť v prospech evanjelia.

Verš 20. „... podľa môjho túžobného očakávania a mojej nádeje, že nebudem v ničom zahanbený, ale celou smelosťou, ako vždycky, tak i teraz bude veličený Kristus v mojom tele, bud' životom, bud' smrťou.“

Hlavnu snahou apoštola Pavla bolo to, aby bol **veličený Kristus**, už či jeho životom, či jeho smrťou. To sa Pavlovi dario. Ukázalo sa, že kto sa snaží veličiť Krista, toho Kristus zveličí. I naše snahy by sa mali zamerat týmto smerom.

4. hodina — 1:21-26

V 21. verši je skrytá veľká pravda pre život veriaceho človeka. „Mne je žiť Kristus.“ Pavol bol vo väzení, jeho nepriatelia posmešne hovorili: „No, tam si sa dopracoval, to máš!“ On však smrť považuje za skutočný zisk. To súvisí s koncom 20. verša – bud' životom alebo smrťou. Ja nechcem vyberať, hlavné je, aby bol veličený Kristus. Nie tak – chcieť žiť za každú cenu, alebo chcieť zomrieť za každú cenu. Pavol má zmýšľanie: „Ja si nevyberám, ako sám Boh chce, tak nech Ho oslávim. Nech to nie je podľa mojej voľby, ja by som sa mohol myliť.“ Eliáš, keď bol unavený, vtedy si ziaľadal smrť. Ale Boh nemyšľel tak, ako on. Ešte mal pre neho prácu. A po čase Eliáš sice odišiel, ale nie skrte smrť. Pán mu pripravil lepsí, slávejší odchod.

Nám má záležať na tom, aby, už či našou smrťou, či našim životom, bol veličený Kristus. Máme nielen pre Krista žiť, ale Krista žiť. Ti ľudia, ktorí nosia krížik, dávajú ku krízu kvetiny a podobne, si myslia, že to robia pre Krista. Tu má byť ale zásada – žiť Krista vo svojom živote. A toto je princíp, ktorý by mal mať každý veriaci človek. Nie všetci veriaci ľudia sú Mojžišovia, Pavlovia, Husovia, no všetci majú mať ten istý životný princíp: „Žiť mi je Kristus.“ V Ga 2:20 je zas niečo iné. Tam je reč o tom novom živote. Krista žiť, to znamená: Krista poznáť, s Kristom súhlasiť, tak zmýšľať, cítiť, na to isté myslieť, ako On. Snažme sa, aby i o nás mohlo byť tak povedané, že kto vidí nás, vidí Otca.

Malý chlapček chodil do nedelejnej besedy. Jeho rodičia boli neobrátení. Tú rodinu navštívil istý milý brat (či sme i my vždy takí milí?) a doma bol len tento chlapček. Ten brat sa pýtal na rodičov, a potom sa venoval chlapcovovi. Rozprával mu z Písma. Keď odišiel a prišli domov rodičia, chlapec im bežal oproti so slovami: „Pán Kristus bol u nás!“ Mal predstavu, že tak by vyzeral Kristus. Keď my niekam prídeme, ako o nás myslia? Každý chce žiť – to nie je hriešna žiadlosť. Smrť budí hrózu. No tu ide o to, že ak žiť, tak žiť Krista. I keď slabý, ale ukazovať Krista celého. Nie žiť len niečo z Krista, ale Krista.

Každý veriaci človek má byť ako zrkadlo. Vo veľkom zrkadle sa ukáže veľká postava, no ona sa ukáže i v malom – a tiež celá. To je teda dôležité – **ukazovať Krista celého**. To už niečo znamená. Či aj tomu druhému, to neviem, ale **mne žiť je Kristus**. Často počújeme: „Jaj, ale keď som ja taký slabý!“ On ťa prerobi, ovplyvní, zotaví, aby si mohol žiť Krista, nielen pre Krista.

Teda – ak žiť, tak žiť Krista. Oboje tiahne. My o tú smrť nestojíme, ale o to, čo je za nou. Pôrod nie je žiadnej žene žiadostív, ale to, čo je za ním. Pojem „po smrti“ u nás znamená – byť s Kristom tak, ako sme s Ním ešte neboli. To by bolo lepšie pre mňa, tak hovorí Pavol, ale zostať v tele, teda trpieť, znášať, pracovať, to je potrebnejšie pre cirkev.

Zdá sa, že Pavol viac do Filípa už neprišiel. Ale už toto je krásne – prial by som si kvôli vám tu ešte zostať. Ja chcem medzi vami byť – nie aby som vás využil, aby som od vás žobral (často sme takí), ale aby som vám bol na úžitok. Aj my chceeme tak?

Verš 26. „... aby sa vaša chvála rozhojnila mnou v Kristu Ježišovi mojím opätným príchodom k vám.“

Výraz „vaša chvála“ znamená „chválenie Bozej milosti vami“. To chválenie Bozej

milosti má hojneť v každom z nás, lebo Božia milosť je všetko to, čo my sme a čo máme. Túto Božiu milosť treba chváliť a v tom chválení hojneť.

Pavol tu udáva cieľ svojho prichodu. Neschce tam prísť len pobaviť sa, porozprávať, ale preto, aby ich rozhodnul v chválení milosti Božej. Na čo chodíme my, bratia, sestry, navštěvovali svojich spoluvelkýmených? Či máme vždy tento krásny cieľ – chváliť Boha a v tom sa rozhojňovať? – Majme ho!

5. hodina – 1:27–30

Verš 27. „Len občuje tak, aby to bolo hodno evanjelia Kristovho, aby som, či už keď prídem a uvidím vás a či súc neprítomný, počul o vás, že stojíte v jednom duchu jednou dušou spolu zápasiac za vieri evanjelia . . .“

Toto nie sú paragrafy evanjelia ani morálne učenie evanjelia, hoci i to evanjelium obsahuje. Toto súvisí s R 1:16: „Lebo sa nehanbím za evanjelium Kristovo, lebo je mocou Božou na spasenie každému veriacemu, Židovi predne i Grékov.“ Keďže evanjelium je moc Božia na spasenie, tak sa musí vo veriacom aj ako moc prejavíť, ako moc ovládajúca. Neschceli by sme počuť o sebe takýto názor: „Vyznávate, že evanjelium je moc, no pritom ste slabosi!“ Moc má mať mocný prejav – ako sa dá inak dokázať, že je mocou?

Istý vegetarián sa raz pustil presvedčať ľudí, aby tiež nejedávali mäso. Na dôkaz, že ľuďom mäso chýbali nebude, mal argument, že slony sú vegetariáni, jedia len bylinky – a pritom sú veľké a mocné. Snáď by bol aj niekoho presvedčil, keby ho bol nik nevidel. On, vegetarián, stál pred tými ľuďmi vraj chudučký ako špáratko. On rozprával o mocnom slonovi a sám bol slabý.

Majte teda moc. Keď Pavol hovorí: „Všetko môžem v Kristovi . . .“, tak to je prejav moci. Keby som mal hocakú náboženskú formu, takú moc by som nemal, ale v Kristu som mocný. Porovnávajme sami seba s touto mocou. Prijatie evanjelia je priatie moci, má to byť revolúcia, prevrat v živote, ako napríklad u Pavla. Na neho sa vzťahujú slová z 29. verša – trpieť pre Krista.

„Ale ja na to na všetko nič nedábam, ani mi môj život nie je tak drahý, ako aby som s radosťou dokonal svoj beh a službu, ktorú som prijal od Pána Ježiša, to jest, aby som pevne svedčil evanjelium milosti Božej“ (Sk 20:24). To evanjelium nielen hovorí o milosti Božej, ale ju aj obsahuje. Obsahuje milosť spasiteľnú, ktorá nebola pri ňom (Pavlov) nadarmo. Najprv sa obrátil, potom slúžil. Milosť je v živote kresťana ako olej i ako benzín. Motor nepôjde bez jedného ani bez druhého. Treba mať výbušnú hnaciu silu i mazaciu schopnosť. Majme milosť, hovorí Pavol. My sa zaoberáme s evanjelijom. Keď sa zapadievame s múkou, hned' sa zamúčime. Keď sa zaoberáme milostou, máme mať milosť. Nám sa nesvedčí vyhovárať sa. Keď som prijal evanjelium Kristovo, tak už nie som slabý.

V 2K 4:4 je výraz „**evanjelium slávy Kristovej**“. Evanjelium je niečo dôstojné, nie vtipkovanie, nie žart. A chodiť hodne evanjelia znamená chodiť dôstojne. Nie naškobene, ale evanjeliu primerane. Ak sa k evanjeliu priznávame, tak jeho sláva musí byť viditeľná na nás, ako na Mojžišovi, keď sa vracal z hory od Boha. Evanjelium je evanjelijom Božej slávy. Keď sa zaoberáš evanjelijom slávy Kristovej, tú musí byť vidno i na tebe.

Svetší ľudia, ako i Izraeliti pri Mojžišovi, ani tak nepočujú, ako vidia. Nech tedy vidia na tejto zemi slávnu spoločnosť vyznávačov evanjelia. To nemôže byť len taká hociaká vandrácka spoločnosť, ale dôstojná, slávna. Znaky evanjelia majú byť aj znakmi veriacich ľudí.

Evanjelium je evanjelijom pokoja (Ef 6:15). Pokoj medzi mnou a Bohom, medzi mnou a ľuďmi – to je ovocie evanjelia pokoja. Chodte hodne evanjelia Kristovho. Blahoslavieni pôsobiaci pokoj. Pokoj mať, pokoj ukazovať, pokoj šíriť – to je blaho! Ako vraj olej na rozbúrenom mori pôsobí utišenie vln, tak pôsobte, hodne evanjelia Kristovho.

Také je evanjelium. Je mocou (R 1:16), milosťou (Sk 20:24), slávou (2K 4:4), pokojom (Ef 6:15). Tieto vlastnosti sa musia prejavovať i na veriacich ľuďoch, má to byť na nich navonok vidno. A ako sa majú tieto vlastnosti prejavíť na spoločnosti veriacich ľudí? „Ze stojíte v jednom duchu jednou dušou spolu zápasiac za vieri evanjelia“ (iný preklad: vieri evanjelia). Tieto vlastnosti sa musia prejavíť ako JEDNOTA. To má význam pre veriacich ľudí i pre tých, ktorí sú vonku. Majú

vidieť vo veriacich jednotu – a to je veľká vec. Jednota – to je pokoj, sila, úspech, víťazstvo, láska. Bez jednoty tých vecí nict. V rodine – buňke spoločnosti – je jednota nevyhnutná – a my sme rodinou Božou. Hriech je nejednota prejavena neposlušnosťou človeka, hriech je priestupkom voči jednote.

Pavol tu zachádza dnu do zborového života. Je tu požiadavka, aby ten, ktorý je obsahom evanjelia, mohol byť uprostred veriacich viditeľný, poznateľný, vyvýšený. Stáť v jednom duchu, to je vnútorná stránka a pri veriacich ľuďoch nevyhnutná skutočnosť a podmienka. Zápasí jednou dušou – to je vonkajšia stránka. Evanjelium Kristovo zjednocuje, nie demoluje. Nič okrem evanjelia nemá zjednocovaciu silu. Všetko ostatné rozptyluje. Príkladom toho je aj bablynská veža. Tam, kde človek pracuje vo svojom mene a pre svoje meno, je rozdelenie.

Je potrebné dôstojne zápasíť za vieri evanjelia. Ovplyvňovanie nášho života evanjeliami ako mocou je závislé od našej viery. Ti, ktorí evanjelium dosiahli, dosiahli spasenie a moc. Nad tým sa pozastavujme a premýšľajme. To sú obrovské prednosti s obrovskými povinnosťami.

Verš 2. „. . . a nedajúc sa v ničom plásiť protivníkom, čo je im očividným dôkazom ich zahynutia a vášho spasenia a to od Boha.“

STRACH veriacich ľudí je vec nemiestna, zbytočná a čo je najhoršie, škodlivá. Slovo Božie je plné výziev: „Neboj sa!“, ktoré sú vždy plne opodstatnené. Satan sa snaží uviesť do srdca veriaceho človeka strach, aby nemohol pracovať. Príklad – Neh 6:9–13. Podplatený Šemaiáš má zastrašíť Nehemiáša. No Nehemiáš vedel, že dom Boží nie je na skrývanie, nie je na to, aby slúžil ako pevnosť, ale je na službu Bohu, na obetovanie a modlitby. Tak i cirkev, ktorá je chrámom Božím, nie je nato, aby sa tam kto si skrýval, ale je na to, aby sa budovala. Tam sa má ukázať práca, a nie nečinnosť. Nech si nikto nemyslí, že uverenie je cieľ jeho cesty. To je iba začiatok práce pre Pána a tam strach nemá miesta, lebo zabráňuje práci.

Za veľkého prenasledovania prvých kresťanov, o ktorých vieme, že s piesňou v srdci i na perách kládli svoje životy pre Pána, povedal raz nejaký vojvodca cisárov: „My nemôžeme týmto kresťanom nič zlé urobiť ani ich vyhladiť. Keď im pozabijame rodičov a poberieme rodiny, oni hovoria, že majú Otca v nebesiach, ktorého im nik nezoberie, a že i tak sa raz so svojimi stretnú. Keď im berieme ich domy, hovoria, že majú pripravené domy v nebesiach. Ba keď im siahneme na ich životy, hovoria, že to nič, lebo majú zabezpečený lepší večný život. Proti tým ľuďom nezmôžeme nič.“

To je to, čo píše Pavol: „. . . to im je očividným dôkazom ich zahynutia a vášho spasenia a to od Boha.“

Verš 29. „Lebo vám je z milosti dané za Krista, nie len aby ste v neho verili, ale aj aby ste za neho trpeli . . .“

UTR PENIE pre Krista je milosť. Nie každý kresťan trpí pre Krista. Trpieť pre Krista – to už niečo znamená! To znamená, že ten veriaci o Nom svedčí, že ľudia na nom Krista spozorovali. Kto trpí pre Krista, trpí i takým spôsobom ako On a bude i povýšený ako On. To druhé nie je bez prvého. Keď je to utrpenie spolu s Kristom, spolu s Ním budeme aj kraľovať. Stojíme o to?

6. hodina – 2:1–8

2. KAPITOLA

Táto epištola predstavuje dôležitú skutočnosť kresťanského života, že žiť je Kristus. Keď si volím žiť, tak len pre jeden cieľ – Krista. Kristus je princípom, základom, obsahom kresťanského života i všetkým. Ako kedysi žil seba, teraz žije Krista. V tejto kapitole je vyobrazený Kristus ako vzor pre kresťana. Pán Ježiš Kristus je každému kresťanovi vzorom. Tako má žiť, lebo to Pán žiada. A keď to Pán žiada, tak to aj umožňuje. Všetko je možné veriacemu. Tak teda tieto vlastnosti Pána Ježiša má veriaci uvádzat do života.

Verš 1. „Ak je tedy nejaké potesenie v Kristovi, ak nejaké povzbudenie lásky, ak nejaké účasťenstvo Ducha, ak nejaká srdečná sústrasť a zlútovanie, to robte . . .“

Pavol sa dopočul o nejakých nezrovnalostach vo Filipách. Hoci bol v Ríme v domácom väzení, mal hodne správ o veriacich, ktorých navštívil. Vo Filipách i inde napríklad niektorí kázali evanjelium zo vzduchu. Tu ich uvádzal do jednoty. To môžu robiť, ak je niečo v Kristu z tých vecí, t. j. ak to robil Kristus. Ak je v Nom

nejake potešenie, robte to. Ak je v ňom nejaká láska, aj vy sa v nej povzbudzujte. Ak je v ňom nejaké účasťstvo Ducha, ak nejaká srdčná sústrasť, ak je zlútovanie; ak to všetko je v Kristovi, robte to, pretože aj vy ste v Kristovi a Kristus vo vás. To je význam slov „mne žiť je Kristus“.

Vy ste povinní to robiť a vám je umožnené to robiť. To všetko je v Kristu, vy ste tiež v Kristu, je to teda vo vašom dosahu. To môžete pestovať a konáť, Pán nežiada od vás nemožnú vec. Bohu sa zaľúbilo, aby v ňom prebývala všetka plnosť a vy ste v ňom a On vo vás.

Verš 2. „... a tak naplníte moju radosť, aby ste jedno a to isté mysleli, jednu a tú istú lásku mali a boli sťa jedna duša, aby ste jedno mysleli.“

Radosť ... asi ju Pavol nemal plnú, čosi ho zarmucovalo. Snáď to súvisí s veršom 4:2, kde Pavol napomína k jednomyselnosti ženy. Asi medzi nimi alebo medzi nimi a inými sestrami a bratmi nastala škriepka, nepriadiok. Pavol to chce dať do poriadku. Nepriadiok v cirkvi – miestami – to je prirodzené, no treba ho odstrániť. Ako teraz v zime na ľade – prirodzené je padnúť, ale nie je prirodzené zostať ležať. Je prirodzené i v cirkvi padnúť, no treba sa postaviť.

V Božich veciach musí byť jednomyselnosť, tu sa neznesie neusmernenosť. „Ja si myslím, že aj tak môže byť“ – taký názor nevedie k jednote. Treba, aby ste jednakou láskou, Kristovou sa milovali. To je láska duchovná, kresťanská, na tú poukazuje apostol Pavol. To znamená – milovať všetkých rovnako, nie rôzne. Nielen sympatických, ale všetkých. Láske treba rovnako prejať. To nie je samozrejme, to sú veci, o ktoré sa musí každý jednotlivec snažiť. Nie každého je nám ľahko rovnako milovať.

Verš 3. „... nerobiac ničoho zo sváru ani z märnej chvály, ale v pokore majte jedni druhých za vyšších od seba ...“

Nič nerobiť pre urážku, skrize odpor, nedorozumenie. Nechodom napomenúť nikoho, ak vopred vieme, že sa na nás vyrúti. Takí sú si sami na vine, ak sa ich niekto bál napomenúť alebo na niečo nemiestne upozorniť. Nič nerobiť pre märnu chválu alebo zo sváru. Majme jedni druhých za dôstojnejších od seba. Ak si myslím, že ma niekto neprevyšuje v jednom smere, tak ma isto prevyšuje v inom, tiež kladnom smere.

Pri Martine žili kedysi dvaja veľmi chudobní manželia, ale bohatí na pokoru. Ked' sme ich s bratom Kráľom navštěvovali, vždy sme im priniesli jesť. Zato odňal sme odchádzali vždy obohatení. Vtedy sme si snáď mysleli, že ich prevyšujeme, no keď teraz na nich spomínam, vždy vidím, že boli na niečo bohatší ako my.

Verš 4. „... nehľadiac každý len na svoje, ale každý aj na to, čo je iných.“

Ked' sa rozprávajú dvaja ľudia, každý z nich hovorí o svojich veciach. Najmä to „slabšie“ pokolenie. Ani nepočúva tú druhú, iba čo musí, ale hned' vraví o svojich veciach. Nemáme byť takí, ale máme vypočuť druhého, prejaviť mu záujem, porozumenie, súcit.

Verš 5. „Lebo nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi...“

Vo všetkom hľadte na Noho. On je vzorom kresťanského života. Ak má niekto Kristovo zmýšľanie, dokáže poslúchnuť napomenutia z prvých štyroch veršov. Pán Ježiš je ideálny príklad.

Verš 6–8. „... ktorý súc v podobe Boha nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu, ale sám seba zmaril prijmúc podobu sluha a stal sa podobný ľuďom a súc v spôsobe najdený ako človek ponížil sa stanúť sa poslušným až po smrť a to po smrť križia.“

On si nedržal rovnosť Bohu ako korisť. To Mu patrilo od počiatku. On sa poňil – nie pre seba. Túto zostupnú cestu nastúpil pre ľudí. Učme sa od Noho. My sice nemôžeme jedni druhých vykúpiť, ale slúžiť si, to áno. Učme sa od Pána Ježiša.

O tom, ako Pán Ježiš zmýšľal, čítame u Mt 11:29: „Vezmite moje jarmo na seba a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom a nájdete odpočinutie svojim dušiam.“ To je Pánovo zmýšľanie. To netreba veľa dokazovať, aký On bol tichý a pokorný. Pán Ježiš mal podobu Boha, no vzal podobu človeka, sluhu, otroka. Boh má podobu! Či to nie je predinén? Ten neviditeľný Boh má nejakú podobu. Výraz „podoba“ sa vyskytuje v Novom Zákone len trikrát. Dvakrát tu v 6. a 7. verši, tretí krát v 2K 4:4. Kristus bol a i teraz je obrazom Boha. (Pokračovanie)

SVĚDECTVÍ

„Byť zákon tvůj nebyl mé potěšení, dávno bych byl zahynul v svém trápení“ (Ž 119:92).
V tomto verši máme tři hlavní věci. Jsou to:

1. **Zákon tvůj.** 2. **Mé trápení.** 3. **Mé potěšení.**

1. **Zákon tvůj.** To je zákon Boží. Nejenom ono Desatero zákona vydané na Sinai, ale celé Boží slovo, Boží prohlášení, projevy Boží vůle, Boží zaslíbení, která jsou vzácná, drahá a slavná. Jsou to i Boží svědectví, to vše, co je obsaženo ve Starém zákoně. „Šťastný, blažený ten muž, jehož libost je v zákoně Hospodinově a v zákoně Jeho přemýšlení dnem i nocí. Šťastně se mu s mým povede“ (Ž 1:1–3). Jozuovi říká Bůh: „Neodejď knihu zákona tohoto od úst tvých, ale přemýšlovat budeš o něm dnem i nocí, abys ostříhal a činil všecko podle toho, což psáno jest v něm, nebo tehdáž šťastný budeš na cestách tvých a tehdáž opatrný budeš“ (Joz 1:8)!

2. **Mé trápení.** Každý člověk má nějaké trápení, to své trápení. Někdo dříve, někdo později. Noémi řekla: „Mé trápení je větší nežli vaše“ a dodává: „Nenazývejte mne Noémi (přijemná, sladká), říkejte mi Mara (horáká) nebo horostí velikou naplnil mne Všemohoucí (Rt 1:13, 20). A jaké trápení měl Job, Jakob, David a všichni Boží mužové! Každý si mohl myslit a také i my si někdy myslíme, že naše trápení je větší nežli těch druhých. A přece jiní jsou na tom mnohem hůře nežli my, než ty nebo já!

3. **Mé potěšení** je tvůj Zákon, tvé Slovo, tvé sliby. Jeremiáš říká: „... a měl jsem slovo tvé za radost a potěšení srdce svého, poněvadž jsi ty mne povolal sám, ó Hospodine, Bože zástupů“ (Jr 15:16)! Jaké to slavné povolání: „Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, aby zač byste koli prospěli Otce ve jménu mé, dal vám!“, říká Pán Ježiš (J 15:16). Žalmista prohlašuje: „Toť jest má útěcha v soužení mé, že mne Slovo tvé obžívuje“ (Ž 119:50). „Ó, jak miluji zákon tvůj“ (Ž 119:97)! Milujeme-li Boží Slovo, pak je ono naši útěchou v našem soužení a můžeme se radovat i ve svém soužení a trápení. Pak je tu ještě jedno slovo: „dávno bych byl zahynul“ (Ž 119:92).

To není ani věčné zahynutí, ani fyzická smrt. Uvedené slovo lze spojit se slovem: „abyste neustávali v myselech svých hynouc“ (Žd 12:3). V tom smyslu, aby nás to soužení a trápení „nesrazilo k zemi“, k takovému tělesnému životu, z něhož bychom nedovedli duchovně povstat! Neboť: „Mnohé úzkosti jsou spravedlivé, ale Hospodin ze všech jej vytrhuje“ (Ž 34:20). Konečně žalmista vyznává: „K dobrému jest mi to, že jsem pobyl v trápení, abych se naučil ustanovením tvým“ (Ž 119:71).

Můžeme tedy uzavřít: Byť zákon tvůj, tvé zaslíbení, svědectví, tvé Slovo – nebyl mé potěšení, má radost, dávno by mne mé trápení premholo, srazilo k zemi a ve své myslí bych ztrácel naději, zhynula by naděje má. Jelikož zákon tvůj je mé potěšení, tedy se tak nestalo, ale naopak něčemu jsem se naučil! Bylo mi to k dobrému, neboť „Milujícím Boha všecky věci napomáhají pro naše dobré“ (R 8:28).

Není to také naše požehnaná zkušenosť?

-kn

tajemství skvělého vzhledu

Jisté sestry se zeptali na tajemství jejího krásného vzhledu. Odpověděla: „Užívám pravdu pro své rty, modlitbu pro svůj hlas, soucit pro své oči, konání dobra pro své ruce, upřímnost pro svou postavu a lásku pro své srdce.“

Tato „nebeská kosmetika“ stojí za námahu a je poskytována bezplatně každému uchazeči u tránu milosti:

„Když se zdobíte, nesmí to být jen navenek ... Spiše se má krášlit srdece ozdobami nepomíjíjicími: dobrotou a tichotí ducha. To má u Boha cenu!“ (1Pt 3:3-4).

D. Z.

Keby sme verili . . . !

Keby sme verili, že najcennejšie zo všetkého na tomto svete je duša človeka, všetko by sme za ňu dali, len aby sme ju získali pre Pána. Ved' On to sám ukázal a dokázal na sebe; dal sám seba za nás. Naš pohľad na cenu duše človeka sa tak málo približuje k pohľadu Pánomu a preto záchranre duší venujeme tak málo nášho času, schopnosti a prostredkov. Čo nám pomôžu naše domy, autá, chaty a iné zemské, spravidla ľahko nadobudnuté veci, ak sme popri nich a pre ne zanedbali a zanedbávame, záchrana duší?! Pre večnosť naša životná úroveň nič neznamená. Vieme to, chápeme to, veríme tomu? Ak áno, prečo podľa toho nekonáme?

Keby sme verili, že nás Pán odišiel nám pripraviť krásne príbytky, ktorých krásu ľudské oko nevidelo, v ktorých budeme počúvať to, čo ľudské ucho ešte nepočulo a v ktorých sa budeme zaoberať veciami, ktoré ešte na srdce ľudské nevstúpili, boli by sme naplnení takou radosťou, ktorú by nemohli ohroziť žiadne mraky tohto sveta a života, či už by prichádzali v podobe chorôb a bolestí, nepochopenia, zemských neúspechov, sklamania, straty a nedostatkov akéhokoľvek druhu. Naše srdcia by plesali a horeli by sme nedočkavosťou po stretnutí s Pánom. Miesto toho ale máme smutné tváre, ustarané a neraz i ustrachované o to alebo tamto v našom časnom živote. Prečo? Neveríme – prakticky neveríme Pánoným zaslúbeniam!

Keby sme verili, že z každého prázdnego slova budeme vydávať počet pred súdnou stolicou Kristovou, ako málo by bolo našich slov, ako by sme si dobre rozmysleli čo povieme. O koľko menej zla a nedorozumenia by bolo! My sme ale veľmi „odvážni“, hazardujeme so zodpovednosťou a prakticky si myslíme, že i v tomto prípade bude platiť to ľudské porekadlo, „že žiadna kaša sa neje taká horúca, aká sa navári“. Nemýlme sa však, lebo Bohu sa nebude nikto posmievať, lebo čokoľvek by rozsieval človek, to bude i čať! Boh do poslednej bodky naplní všetko, čo oznamil vo svojom slove. A ak prázdne slová Boh takto prísne posudzuje, čo potom s tými, ktoré sú vyslovene zlé a škodlivé?

Keby sme verili, že ani počár vody podaný núdznenemu v mene Pána Ježiša nemine sa odplaty, o koľko viac by bolo tých praktických dôkazov nášho kresťanstva. Ale preto, že neveríme, neraz nás zahanbujú v tomto smere tí, od ktorých by sme to najmenej čakali.

Keby sme verili..., nás život by sa podstatne zmenil a tým aj naši neveriaci priatelia by si viac vázili evanjelia Kristovho!

-Ip

V

každé z následujúcich vŕt je ukryt název jednoho autora niektoré z biblických kníh. Pokuste sa je najít:

1. Ta dáma to ušila pro mne.
2. Vitek stál na moste a díval se do dálky.
3. Přines psací stroj a nachystej mi pápr.
4. Přineste odměnu mým hrdinům a rekům.
5. Tam kape trochu se střechy, nechod tam.
6. Vzal si srp a velmi spěchal se žní.
7. Zbraní indiánů byl luk a šípy.
8. Karel dovezl na humna fúru obilí.
9. Jsou to tkaničky jak u bot.
10. To si udělej u Dany, ona ti poradí.

NEPOUŽIVANÁ BIBLE

Dcerka jistých věřících rodičů listovala v rodinné Bibli, na které bylo vidět stopy prachu.

„Maminka,“ zeptala se, „není Bible Boží knihou?“

„Jistě, milé dítě,“ odpověděla maminka.

„Pak bychom ji ale měli vrátit Pánu Bohu, vždyť my přece v ní nikdy nečteme,“ povzdychlala.

Jak je tomu u nás?

-stu

(Dokončení)

Petr: „... Za dnú Noé vyčkávala Boží shovívavost...“ (1Pt 3:20).

Sumerský záznam o potopě se dochoval jenom ve zlomcích. Nazývá se sumerský, protože k. r. 2200 př. n. l. byl napsán na území starého Sumeru. Z daných zlomků vyplývá, že jej napsali vyznavači mnohobožství. Podle nich byli někteří bohové neštastní a nespokojeni pro kruté rozhodnutí jiných bohů seslat potopu a zničit lidstvo. Ziusudra, protějšek biblického Noéma, je vyličen jako zbožně bohabojný vladař, jenž si stále všimá božských zjevení ve snech a v zaříkáních. Bohové mu oznámili, že potopa přeleje obětní místa, aby zničila lidské sémě. Pak je mezera o 40 rádcích. Slo nejsípise o podrobné rady bohů, jak má být postavena loď. Když přišla potopa, rádila na zemi po 7 dnů a nocí. Bohatýrský bůh Utu „oknem vnesl své paprsky do nitra obrovské lodi. Ziusudra se sklonil před Utuem, zabil dobytče, porazil ovci“. — Opět mezera asi o 29 rádcích. — Bohové „An a Enlil si zamílovali Ziusudru, dali mu život jako bohu: vdechli do něho věčného ducha, jako má bůh. Potom králi Ziusudrovi, zachránci jména rostlin a lidského semene, dali přebývat na půdě Dilmunu, kde slunce vychází...“ Zbytek asi 30 veršů je zničen.

Samostatně byla napsána pověst o sumerském králi Gilgamešovi v Uruku, jehož vládu je možno klást do doby k. r. 2200 př. n. l.

Babylonští písáři zpracovali kolem roku 1850 př. n. l. pro potřebu královského dvora oba předchozí sumerské záznamy do jedné pověsti o Gilgamešovi. Vložili do ní vyprávění o potopě tím způsobem, že Gilgameš hleděl vyzvědět tajemství věčného života od moudrého a zbožného vladaře Utanapištima v Šuruppaku. Dlouhověký Utanapištín, protějšek sumerského Ziusudra, mu dlouze vyprávěl o pustošící potopě a jak by byl zahynul, když byl neměl záchrannou loď, kterou postavil na radu boha moudrosti Ey. Jenom prý bohové mohou dát věčný život. Ale není boha, který by si přál Gilgamešův věčný život. Zoufalý Gilgameš se chystal k odchodu, ale Utanapištín na naléhání své ženy odhalil, kde je bylina věčného mládí. Gilgameš se ponořil k mořskému dnu a tuto bylinu utřhl. Bohové však rozhodli jinak. Když se šel opláchnout k pramenu, hlad mu uloupil onu bylinu...

Sumerský záznam o potopě je sice shodnejší s biblickým než vyprávění v babylonské pověsti, ale je přesto eticky mnohem horší než záznam Bible, a jeho pramen nemůže být v nicém jiném než v Chamově vyprávění. Víme, že se Cham nešetrně zachoval vůči svému otci Noémovi (1M 9:20-29). Mohl se tedy nešetrně zachovat i vůči svědectví o potopě, když o ní vyprávěl. A kdo pak ještě později podle tohoto vyprávění napsal onen sumerský záznam o potopě, mohl to učinit ještě zkresleněji a zkomoleněji. Ríkat, že biblickému záznamu o potopě byl předlohou onen sumerský záznam, tj. vyprávění Chamovo, a ne Noéovo nebo Semovo, to je postavit celou věc na hlavu či obrátiť ji na ruby. V Chamovi byl vlastně do nového lidstva přenesen obdiv pro sumerské mnohobožství a pro sumerskou civilizaci s dávkami její násilné krutosti. Ukázalo se to ovšem až po smlouvě, kterou Bůh sjednal po potopě s rodinou Noémovou, takže i pro Chama platila účast v přikázaném rozmniožování lidstva.

Zprávám o nalezených troskách Noémova korábu na dnešním horstu Ararat s jeho dvěma vrcholy o výšce 5198 a 3915 m lze těžko věřit. Ke konci přivedl potopu Bůh, a ne náhoda. Ze by koráb nechal přistát na tak vysoké hoře, aby se pak dival, jak Noémova rodina, nezvyklá na takové vysoké horstvo, s oním množstvím zvířat sestupuje dolů? Takové reportáže přicházejí ze Západu a jsou důkazem, jaká tam ještě namnoze vladné bezmyšlenkovitost vůči biblickým svědectvím. Kdo dnes spolehlivě zaručí, zda zbytky jakýchsi trámů, na Araratu údajně nalezených, nejsou jiného původu nebo dokonce snahou „pomoci Bohu“, aby lidé věřili?

I když v Egyptě nebyly nalezeny záznamy o potopě, neznamená to, že tam potopa nebyla. Je přece skutečnost, že se na světě mnoho záznamů z doby k. r. 3000–1000 př. n. l. nedochovalo. Potopa ovšem nemusela přijít na celou zeměkouli, protože lidé byli tehdy usídleni asi jen v Mezopotámi, Palestině, v Egyptě a na přilehlém území. Lidé, kteří se zatoulali mnohem dále, nejspíše vymřeli před potopou. Nebylo tedy třeba zachraňovat všechny druhy živočichů, jaké žijí na této zeměkouli, nýbrž jen místní, ovšem z místních všechny. Výraz „pod celým sluncem“ měl tehdy význam našeho výrazu „na celém obzoru“. O nejvyšších horách není v hebrejském textu Bible žádná řec. Potopou byly překryty vysoké hory na celém obzoru. Když vody opadly, spočinul koráb na horách Ararat, jak se tehdy nazývalo horstvo, ležící asi v některé části severovýchodního obzoru Mezopotámie. Dnešní hora Ararat v pomezí Arménie a Turecka byla tak nazvána mnohem později, zřejmě podle názvu, který lidé slyšeli z Bible.

Noé učinil při stavbě korábu všechno, co mu Bůh přikázal (1M 6:22). Tato poslušnost jej zachránila. Petr na to poukázal tak, že se obdobně zachraňují všichni ti, kdo se s dobrým svědomím dávají pokřtít, tj. kdo splňuje všechny podmínky, které Nový zákon spojuje s úkonom křtu (1Pt 3:20–21; Mk 16:15–16; Sk 2:38; R 6:3–14; 8:8–17). Anabaptisté se v 16. století zachránili v záplavě vládnoucího církevnictví různých směru jenom proto, že si ve víře v Ježíše Krista vybudovali praxi křtu podle všechn směrnic Nového zákona. Fr. Mehring ve svých „Německých dějinách...“ má o nich tuž zámknu: „Žádalo pozdní křest (die Spättaufe), který by směl podstoupit teprve myšlení schopný dospělý člověk; co se u dnešních baptistů stalo náboženským specifikem, bylo tehdy revolučním programem, před nímž se vládnoucí třídy třásly.“ Cítíme sice, že je to trochu přehnáno, ale vystihuje to skutečnost. Když to Mehring psal, věděl patrně jen o baptitech. Dnes však i jiné sbory na celém světě nekřtí nemluvňata a otázka biblického křtu přestala být výsadou uvedené společnosti věřících. Tím se tato otázka dostává do stadia, v němž nelze vyloučit nové nebezpečí formalismu, tentokrát ve věci biblického křtu! Je třeba dbát, aby křtěnci byli skutečně „věřícími na život a na smrt“, aby se křest stal vskutku svědectvím záchrany člověka před věčnou zhoubou, záchrany, která se stává viditelnou už teď, a to ve způsobu nového života těch, kteří uvěřili a byli pokřtěni.

I rozchod Izraelců s Egyptem a jejich přechod přes Rudé moře je připodobněn ke křtu, a to apoštolem Pavlem (1K 10:2). V Mojžíše mohli být pokřtěni jenom ti, kdo se vědomě rozešli s Egyptem a mohli si pamatovat kdy se to stalo. „Pamatujte na tento den, v němž jste vyšli z Egypta, z domu otrocké služby. Neboť v silném uchopení vyvedl vás odsud Hospodin“ (2M 13:3). A v Ježíše Krista mohou být pokřtěni také jen všichni ti, kdo se vědomě rozešli s určitým duchovním domem otrocké služby hříchu a mohou si pamatovat den nebo aspoň rok svého pokřtění, kterým zjevně osvědčili onen rozchod.

A tak máme trojí duchovní užitek z toho, že jsme se touto sérií článků trochu déle zdrželi u dvou velkých událostí z dějin Božího lidu. 1. Poznali jsme, že Bible má pravdu i v tom, když uvádí určitá časová rozhraní. 2. Připomněli jsme si, že tyto dvě události zobrazují to, co my osobně máme mít prožito ve svém duchovním životě. 3. Poznali jsme, že Bůh do dějin svého lidu vkládá určitou zákonitost, která se projevuje zjevnou periodičností, záležející v tom, že se v pravidelných údobích opakuje o bodoost velkých dějinnych událostí v životě Božího lidu. Ještě k lepšímu ujasnění si nakonec předvedeme tyto události v jejich časovém pořadí.

Za tisíc let po epochálním rozchodu Noémovy rodiny se starým světem došlo k epochálnímu rozchodu Izraele s Egyptem; za dalších tisíc let k epochálnímu rozchodu bratří donatistů s římskou církvi a konečně za dalších tisíc let k epochálnímu rozchodu tzv. svobodných sborů křesťanů se všemi vládnoucími státními, národními

nebo lidovými církvemi. Periodičnost těchto rozchodů je právě tak zákonitá jako periodičnost epochálních přelomů doby, které vždy určitý stát uskutečňuje, když dochází ke konci tisíciletí. Do těchto přelomů zasahuje Bůh tím, že svému lidu posílá velké dějinné postavy: Noéma, Abraháma, Davida, naposledy svého milého Syna, Pána Ježíše Krista a v době dějin křesťanství posílá od všech lidských nánosů očištěné sbory skutečných křesťanů, byl by těchto sborů byl sebemenší počet.

V souhrnu těchto periodičností máme zhruba mocné svědectví o tom, že Bůh řídí běh dějin svého lidu. Proto „zasedajícímu na trůnu a Beránkovi dobrořečení, úcta i sláva a moc po všechny věky věků“ (Zj 5:13).

J. Hovorka

Poznámka redakce:

Otiskli jsme celý seriál článků br. Dr. Hovorky bez zásahů do jeho rukopisu i když jsme si vědome, že k jeho myšlenkám a závěrům bude řada připomínek našich čtenářů. Proto v příštím čísle uveřejníme jiný pohled na otázku tvorby leto- počtu podle rodokmenů a časových údajů, uvedených v Bibli. Prosíme naše čtenáře, aby takto přijimali i předešlý článek.

Letos je tomu 20 let, co jsme s radostí přijali zprávu o souhlasu státní správy s obnovením shromažďování věřících našich sborů. Od roku 1950 do r. 1956 probíhala řada jednání mezi staršími bratřími a státní správou, jak uspořádat činnost našich sborů, aby odpovídala požadavkům církevního zákona. Vždyť od počátku vzniku sborů na území Československa začátkem tohoto století bratři důrazně uplatňovali biblické zásady shromažďování podle vzoru Prvotní církve. Proto ve vztahu k církevnímu zákonu bylo třeba řešit několik otázek.

Nejdříve se museli bratři dohodnout na název hnuti. Shromáždění Prvotní církve neměla jméno. Lidé znali věřící pod přezdívou „křestané“ od slova Kristus (tzn. Kristovi či „Kristovci“). I nás do roku 1956 nazývali lidé různými jmény, nyní bylo třeba přijmout jednotný název. Prostý název „Křesťanské sbory“ má vyjadřovat dvojí: 1. zde se scházejí věřící lidé, kteří chtějí následovat Pána Ježíše Krista – žít jako On na této zemi; a 2. přitom se vyhnout pocitu „nebiblického označení“ našeho duchovního obecnosti podle Písma.

Dále bylo třeba vyřešit otázku odpovědnosti za sbory. Podle Písma je každý sbor samosprávný a soběstačný, odpovědnost nesou starší bratři před Pánem. Nikdy v minulosti jsme neměli „nadsborový útvar“, který by řídil nebo odpovídal za všecka shromáždění. Zastoupení za všechny sbory před státní správou převzal nejdříve tzv. „ústřední výbor“, později „Rada starších“, aniž přitom je porušen princip místní sborové odpovědnosti a samostatnosti. Vzpomínáme při této přiležitosti dlouholeté obětavé práce zejména bratra Antonína Mojžíška, dále Františka Vyhnánska a též Dušana Černeho, kteří nesli věrně tihu odpovědnosti a sloužili i tím svému Pánu, jimž také vyslovujeme touto cestou svou vděčnost.

Vážíme si trpělivého jednání a pochopení státní správy v otázce všeobecného kněžství a služby Slovem v našich sborech. Všichni bratři ve shromáždění se mohou dále svobodně podílet na účasti v díle Páně podle svého obdarování od Pána. Nikdy jsme neměli duchovních z povolání – sloven Božím slouží bratři prostě, ale v milosti Boží. Církevní zákon nezná takový způsob shromažďování, protože většina církví má duchovní z povolání a „laické kazatele“. Ale i zde se našlo řešení, jímž je nás vžitý biblický způsob zachován a uveden v soulad se zákonem.

To byl pohled alespoň na tři otázky, pro činnost sboru velice závažné. Máme velkou radost z toho, že se můžeme shromažďovat tak, jako na počátku vzniku našich sborů. U příležitosti 20. výročí obnovení shromažďování věřících našich sborů máme opět příležitost na modlitebních shromážděních i na svých kolenu „v komůrce“ poděkovat Pánovi za mnohá požehnání v uplynulém období – za všechny příležitosti k biblickému vzdělávání, evangelizaci, modlitebním ztišením, svatebním i pohřebním shromážděním, ale zejména za převzácne chvíle u Pámatky Páně! Současné touto cestou děkujeme státní správě za to, že nám umožnuje, aby se po dobré vykonané práci mohli věřící svobodně duchovně vyživat u Božího Slova a vyjadřujeme i svou víru ve vzájemné porozumění na poli mirového budování naší socialistické vlasti, jejímuž lidu chceme podle Božího Slova věrně a oddaně sloužit přinášením duchovních, etických a materiálních hodnot jako platní členové této vlasti.

-r-

DVADSAŤROČNÉ SPOMIENKY

Písal sa 11. februára 1956. Bolo to chladné, sobotné ráno, keď sme sa, šiesti bratia z rôznych kútov našej vlasti, zišli o pol deviatej na schodoch Várodného múzea v Prahe, aby sme mohli potom spoločne ísť na Státní úrad pre vči církevní k vykonaniu sľubu.

Po predložení občianskych preukazov a krátkej informácií o spôsobe skladania sľubu, boli sme uvedení do audienčnej sály. Po predstavení prednostovi Ťadu p. Dr. Havelskovi, a po prečítaní textu sľubu sme podaním ruky a vyslovnením „sľubujem“ splnili predpisanú formu prevzatia zodpovednosti za ďalšiu činnosť Kresťanských sborov v našej vlasti. V tej chvíli bratia A. Mojžišek, K. Vitek, M. Pipal, J. Jozefíny, A. Kohut i ja sme mysleli na všetky zhromaždenia, na veriacich ludi roztrúsených po celéj republike, ktorým budeme môcť oznámiť radostnú zprávu o tom, že sa opäť smieši zhromažďovať.

Po skončení oficiálnej časti skladania sľubu boli sme pozvaní na recepciu, v priebehu ktorej sa rozvinula neformálna priateľská beseda. Pracovníci SÚC nám dávali otázky, týkajúce sa nášho učenia a zhromaždenia, ako napríklad: „Ako poznáte, že je niekto veriacim“, alebo „čo je to obrátenie“ atď. Mohli sme vydáť osobné svedectvo. Najdôleživejšie bolo brata Kohúta, ktorý hovoril o tom, ako pred obrátením chcel spáchať lúpežnú vraždu na pokladníka istého závodu, ale v ten večer, keď chcel zámer uskutočniť, počul čítať a vykladať z Biblie. To ho nielen zastavilo na ceste za hrozným činom, ale viedlo i k neskoršiemu obráteniu.

Nie je možné niekoľkými vetami opísať to, čo bolo pre nás nesmiernym zdrojom radosti vtedy a je i po dnes. S vďačnosťou predstupujeme pred nášho Pána s modlitbou, prímluvou a podakovaním za všetkých, „v moci postavených“, ktorí nám umožňujú pokojný, tichý život v pobožnosti a počestnosti (1Tm 2:1-2).

F. Vyhnanek

- Ve spojení je síla. Nesmiš však spojovat dobré se zlým.
- Nic není těžké, co se dělá s radostí.
- Oddanost nás môže aj bez známosti urobiť horlivými a činnými; ale činnosť musí byť podriadená poznaniom Božej vôle, aby sme v horlivosti nerobili niečo, s čím by Boh nesúhlasil.
- Výzbroj musíš mit na sobě před bojem.
- Bůh často posiluje slabé ve víře rychlým vyslyšením jejich modliteb. Silné ve víře však někdy zkouší tím, že je nechá na odpověď čekat.

KŘESTAN a roding

Nedávno mi říkal jistý muž čtyřiceti až padesátiletý, že mu na manželce nejvíce vadí její počínající vrásy. Jinak ji vlastně nemůže nic vytýkat, ale ty vrásy... svoje vlastní zřejmě ne pozoroval, ani to, že se mu „čelo“ začíná protahovat až do týlu. Nuže, jak je možno na to odpovědět?

Mladistvý obličeji má samozřejmě velký půvab pro svou sametově hebkou pleť. Je svěží, současný a přece hledí do budoucnosti, vždy mladý člověk vlastně nemá minulost, je zcela zaměřen na dnešek, zítřek a pozítří. Když však někdo stojí v druhé polovici života, pak už má minulost (doufám alespoň, že má minulost a že nežil po čtyřicet let prázdně). Kdo má minulost, rád se za ní zahledí zpět, neboť je to závažná a stále důležitější část jeho života. Mladí lidé se ptají: „Čím je?“, „Čím může být?“. „Jaké má možnosti?“. Zralí lidé se však ptají: „Co dokázal? Jaké má zkušenosti? Co prožil? Jak užrál a vnitřně zbohatl?“ A teď docházíme k hlavnímu.

Nedávno jsem se zadíval na svou ženu, když spala. Není „stará“, ale má několik vrásek v obličeji. Tyto drobné vrásy nad obočím se objevují, když klade vtipné otázky. Ty větší, vodorovné, vyjadřují starost, když jsem byl nemocen a oba jsme hleděli s úzkostí do budoucnosti. Další mi připomínají její nemoc, když jsem nás vzdájemný svazek prožíval hlouběji než kdy před tím. V koutcích jejích očí vidím celou její zářící lásku, s kterou se dívala na naše dítě. A tyto vrásy kolem úst se objeví, když pozoruje zvlášt libezenou květinku nebo roztomilé zvířátko. Pak říkává: „Nás Bůh má přece smysl pro

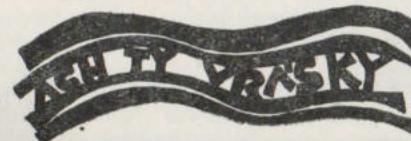
humor, když stvořil takové milé věci.“ Čím déle jsem se díval do ženina obličeje, tím více vzpomínek se vynořovalo, tím více okamžíků z naší čtyřicetileté známosti oživovalo. Jak všechny jsem byl za tuhoupku pálhodinku!

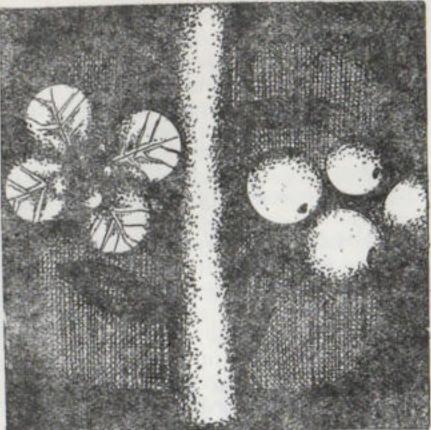
V obličeji člověka je těsnopisem napsán celý jeho životopis. V obličeji manžela stojí celý příběh jeho manželství.

Někdo, kdo neprožil dobré manželství, může namítat, že v obličeji manžela je napsáno tedy celé jeho neštěstí. Pro něho vrásy v obličeji nejsou vůbec pěkné, ale naopak smutné jako jeho vzpomínky. Bude-li však sám k sobě zcela upřímný, pak znamenají pro něho tyto vrásy tichou obžalobu. Vlastně jí vždycky jsou. V obličeji své ženy čtu také o „soužení“, které měla se mnou tenkrát a které se později opakovalo. Výčitku, kterou nikdy nevyjádřila, aby mě šetřila, vyjadřuje ona malá vráska, která před tím nebyla. Rozumím řeči těchto znamení? Jsem sám k sobě dost upřímný, abych jí chtěl rozumět? Takové otázky se objevují zcela pochopitelně.

Vrásy v obličeji nás staví před závažnou rozhodnutí. Mladý obličeji, který vůbec nemá vrásy, může být milý a libezný, ale jistě ne osobitý. Osobitý ráz ještě nemá. Naproti tomu zralý obličeji s vráskami patří k zcela určité osobnosti. A nyní záleží na tom, zda tuto osobnost bereme na vědomí, zda ji přijímáme a milujeme. Za mladým obličejem si můžeme osobnost představit, vybájet, jaká by se nám libila. Zralý obličeji fantazii nepodporuje, nýbrž přímo říká: takový jsem. Miluješ mne tak, jaký – jaká jsem?

Láska zralého člověka nepatří „typu“, nebo „ideálu“ či „vysněné postavě“, nýbrž platí skutečné osobě, která je takovou a právě jen takovou, která se takovou a právě takovou stala, ke které patří právě tyto „vrásy“. A takovou, jakou se má žena během let stala, takovým jsem se stal i já. A co víc – taková, jaká je, se ve značné míře stala mým prostřednictvím a já zase jejím. Vrásy v našem obličeji vyjadřují plně obsah našeho manželství, patří k tomuto „tělu manželství“, které muž a žena spolu tvoří. My nejsme jakékoli manželství, nejsme ani „typický manželský pár“, nýbrž jsme našim

manželstvím, jediným, tak jedinečným, jak každý z nás je jedinečný.

Nechť se však nikdo nedomnívá, že zralé manželství žije jen minulostí. Občas to tak může vypadat. Staří manželé se rádi utápějí ve vzpomínkách na své mládí, na mládí svých dětí, na krásné, staré časy a srovnávají je s nynější zpustlou přítomností. To však je jenom nepochopení jejich vlastního životního děje. Rozvedme si to tedy po drobněji.

Představujeme si rádi lidský život jako život rostliny, která na jaře vypuká a rozkvete, v létě nese ovoce, na podzim vadne a v zimě umírá. Je tu

výrazně krásná doba, měsíc květen, po němž celý rok toužíme. Lidský život se však zásadně liší od života rostliny. Člověk přichází na svět jako bytosť – část přírody, takřka bez osobnosti, jak to u přirodních bytosť bývá a jak to vyjadřuje i mladý obličeji. Čím zralejší se stává, tím zřetelněji k němu Bůh mluví a její poznamenává. Stále více vyrůstá ze své přirodnosti a stává se osobností před Bohem. „Povolal jsem tě jménem tvým, můj jsi ty.“ V manželství povolává Bůh muže a ženu společně, tvoří před Ním jednu osobnost. Životní děj, který vyjadřuje vrásky, neznamená vadnutí jako u rostliny, je to výsledek Boží řeči k člověku. Změny během života znamenají, že je v nás něco jiného, že se stáváme jinými a že spolu jdeme vstříc novému cíli.

Život lidský má na rozdíl od života rostlinného a zařízeního cíl: Život s Kristem a v Kristu. To je budoucností křesťana.

Vrásky v obličeji člověka nás zavedly hodně daleko. Nechceme se na ně divit ani se sebelitováním, ani se sentimentalitou. Chceme v nich vidět jedině známky zrání, potvrzení toho, že jsme stále ve vývoji, že bývalé pomíjí. Bohu dík! Neboť takto máme před sebou budoucnost, kterou vyjadřuje jediná věta: „Až, činím všechno nové.“

D. Z.

»Hle, přikázal jsem tam ženě vdově, aby tě živila.«

1. Královská 17:9

Chudobná vdova v Sareptě měla syna, trochu mouky a oleje. Právě brala dva kusy dřeva, aby zatopila v peci a upekla poslední koláč. A tam se měl žít Eliš, muž Boží. Ríká jí: „Nejprve mně“ – žena poslechla a zjistila, že mouka z nádoby nebyla spotřebována a oleje neubývalo.

Církev na této zemi je v očích světa vdovou – její Ženich je neviditelný a ona rodí syny a dcery. Proto je i potupená, chudobná. Má však tři věci:

1. nevyčerpateľnou zásobu mouky – Boží Slovo;
2. malou, ale nevyčerpateľnou zásobu oleje – Ducha svatého, a
3. dva kusy dřeva, spojené v kříž – zhanobený golgotiský kříž.

A přece z téhoto zásob užívá církev svoje děti – i velké Boží muže. Žádný velký Boží muž nevyrostl bez shromáždění, i když to bylo shromáždění malé a chudobné. Tam se lze slyšet Božím Slovem za působení Ducha svatého, Slovem kříže, které je Židům pohoršení a filosofům (Řekům) bláznovstvím. Nám je však pokrmem a Boží moudrostí.

Milujme proto shromáždění, skrze které nás Pán živí a děkujme Mu zař.

I. K.

DOKONALÉ UZDRAVENÍ

Marek 8:22–26

Jakou zvláštní péči věnoval Pán Ježíš slepému v Betzaidě! Vyvedl ho do soukromí, potřel slinami jeho oči a ještě vložil na ně ruce. A přeče, jako by se operace nezdářila. Ubožák vidi lidi jako stromy. Následuje další část léčby, nový doteč, opětovný příkaz a konečně i plné uzdravení.

V duchovní oblasti jsme byli od přirozenosti slepi, hluši, kulhavi, nemocni. Při každém z nás vykonal Pán Ježíš určité dilo, uzdravil nás. Ale ptejme se, zda nemáme závadu v zraku, sluchu, zda ještě nekulháme nebo nemáme nemocnou ruce. Jako by dilo Pána Ježíše bylo nedokončeno. Pán se dotazuje, co je s námi, jaký je nás duchovní stav, zda nám záleží na plném uzdravení. Mnozí řekou: je to tak dobré, mně to stačí, hlavní věc, že jsem spasen. Časem se to napraví. A v takovém duchovním stavu svědčí, slouží a jsou spokojeni. Zůstanou po celá léta poloslepi, poloslyši. Vidi lidi „jen jako stromy“, jako nějaké věci. Nemají k nim žádný bližší vztah. Jsou zaujati sami sebou, o druhé nemají zájem. Stali se „polokesťany“. Časem zvláštní docela, umíknou, budou kulhat na obě strany. Kde byla chyba? Nebyli upřímní, neřekli Pánu celou pravdu: Pane, nevidím dobře, nemám plnou radost, jsem často v pochybnostech, neumím cele důvěrovat. Mé svědectví ustává, v životních zápasech prohrávám, ve službě bližním lenoším. Jsem polovičatý, nehotový i nepohotový k svědectví, službě, osobním obětem i modlitbám.

Co Pán Ježíš učiní? Slepému kázel pohledet vzhůru. Nový pohled k Pánu, nové volání, vyhlízení po zmocnění Ducha, nový doteč rukou Spasitele. A odpověď přijde, výsledek se dostaví: „... i z daleka viděl všechny“ (Mk 8:25). Toto si chce Pán Ježíš vydířit s námi „v soukromí“, odděleně a zcela osobně. Toužíme po tom? Záleží nám na dokonalém uzdravení? Svěříme se Mu cele a bez výhrady? LM

SMIŘTE SE, SMRT JE BLÍZKO!

Spurgeon vzpomíná na tuto příhodu:

Jistý manžel zarmoutil svoji ženu. Ještě před odchodem do práce opět ji prosil o odpuštění: „Velicte toho lituj, odpust mi to, rozlučme se jako přátelé, polib mne!“ Ona se však, žel, odvrátila a jeho prosbu mu odmítla. Litovala toho pak celý den, protože ho měla ráda. Večer čtyři muži přinesli jejího manžela domů – mrtvého. Padl na něho strom při kácení v lese. Co by za to dala, aby se čas mohl vrátit a mohla se s ním přátelsky, s odpuštěním rozloučit!

Nelučme se s nikým s pocitem hněvu, hořkosti neb dokonce ve sporu a hádce, neboť smrt je blízko! Jestli máte rodinné rozepře, ukončete je! Jestli máte hněv v srdci, odstraňte ho! Pán je blízko.

–stu

Dňa 24. februára 1976 povolal si k sebe náš Pán milého brata Jána Peterského z Bratislav, vo veku 48 rokov. Pánovi patril od svojej mladosti a verne mu slúžil. V poslednej dobe prechádzal ťažkou nemocou, ale zostal verný svojmu Pánovi a tešil sa na stretnutie s ním v nebeskom domove. Teraz nám už odtiaľ privoláva: Dovidenia ...!

Vo februári t. r. odišiel k Pánovi v Bratislavie tiež brat JÁN BEŠINA vo veku 73 rokov. Spominali na neho najmä veriaci v Kmeťovciach a v Bratislavie.

OZNÁMENÍ ADMINISTRACE

V minulém čísle jsme Vám poslali složenky na zaplacení časopisu pro tento rok. Většina z Vás nám předplatné už poslala. Zvláště děkujeme těm, kteří poslali více, než jsou povinni.

Znovu Vám musíme připomenout – předplatné posílejte s takovou adresou plátců, na kterou Vám časopis přichází, a nebo ji aspoň napište na druhou stranu, kde se piše zpráva pro příjemce.

Děkujeme!

SVEDECTVO

sestry

DUBCOVEJ

nás bolo 16.

Spomínam si ako sme chodievali do zhromaždenia do Handlovej. Chodili sme križom cez hory pešo a cesta nám trvala tri hodiny, ale sme boli Pánovi vďační za to, že sme sa mohli zhromaždeniu zúčastniť. Vždy pred zhromaždením som dala doma všetko do poriadku. Pre rodinu som navarila a potom som šla do Handlovej. Raz, keď som sa vrátila domov, manžel nedal detom najest, ale všetko, čo som navarila, povylieval po kuchyni a hrozne na mňa nadával. Ja som všetko bez slova očistila a dala na poriadok.

Potom sme požiadali bratov z Handlovej, aby nás navštívili. Boli to brat Tadej a brat Paulík a bolo to prvé zhromaždenie u nás v Lehote, u brata Sáričku. Bolo to večer 8. 12. 1939. Zhromaždiť sa tam aj veľa neveriacich ľudí. Chvíľu počívali, ale potom jeden z nich zahrešíl a hneď sa všetci valili von. (Neskôr sa ten ráhač obrátil.) Zašli do domu hádzat blato a povybíjali okná. Všelikako vykrikovali: „Kde máte toho živého Ježiša?“, atď. Potom tam ešte trikrát vybili okná, až si ich brat Sárička musel zamurovať a boli zamurované po celú zimu.

Ale napriek všetkému tomuto, čo sme zažili, sme boli Pánovi vďační, lebo naša viera sa v tom všetkom len utvrdila. Keď sa na toto všetko rozporúčiam, prosím Pána, aby to slovo, ktoré z Jeho veľkej milosti sa dostalo aj k nám, bolo nám vždy v každom čase mocnou a živou silou a aby naši mladí bratia, ktorých tiež máme v zobre, ho kázali a rozsievali, žeby ešte mnohí spoznali jeho moc a boli ním uzdravení k večnému životu. Nech je nás Pán za všetko oslavnený!

Pripr. J. Kmet

Drahí moji, chcela by som sa s vami podeliť so svojimi dojmami zo začiatkov môjho stretnutia s Pánom a zo začiatkov zboru v Lehote pod Vŕščnikom.

Mám 82 rokov a som vďačná môjmu Pánovi, že mi dal milosť dožiť sa takého vysokého veku. Z toho už 42 rokov náleží Pánovi. Svedectvo o Nom som dostala na Morave v Bohumiličiach v roku 1929, keď sme tam boli na robotách. Tam som sa stretávala s jednou sestrou z Cirkvi bratskej. Ona mi ani moc nesvedčila o Pánu Ježišovi, ale ja som videla pri nej, že skutočne chodila s Ním a žila pre Neho. Pozdĺžie ma zvala do zhromaždenia, ale satan ma držal v jeho moci a nedovolil mi tam ísiť. Ja som ale napriek tomu túžila po Biblii, a tá sestra bola ochotná a darovala mi ju. Veľmi pilne som z nej čítavala. V tom čase som pracovala v kuchyni ako kuchárka. Na svojom pracovnom stole som mávala položenú Bibliu a pri práci som si z nej čítala. Veľmi ma prítahovala a venovala som jej každú voľnú chvíliku. Najviac ma zaujali kapitoly o ukrižovaní Pána Ježiša. Mnohokrát som aj plakala pri čítaní Božieho Slova. Takto som čítavala Písma tri roky a hoci som ešte nebola veriacia - obrátená, už som rozprávala ľuďom o Pánu Ježišovi. Na moje slová sa obrátili dve duše, moja mamička a Zuzana Kmetová. Až v roku 1932 som sama prijala Pána Ježiša ako svojho osobného Spasiteľa.

Po siedmi rokoch nám Pán pridal duše - s. Sáričkovú, Kmetovú K. a ďalších, takže behom šiestich rokov

Ľaďa písnička

Čeho si všimáme na duchovnej písni

Dnes si spolu nejdôbre zahrajme a zazpívejme (nebo aspoň prečteme) písni na poslednej strane obálky DNES JEŠTE CESTA SPASY. Je to písni stará nebo nová? Jaké jsou její prameny a kdo je vlastne jejím autorem?

Než si ty otázky odpovíme ako príklad, jak také pri práci na novém zpěvniku vznikají písni, rád bych vám řekl, že jsme v těchto rozhovorech velmi tisnění místem. Píšu proto „hustě“ a je třeba tak i číst a přibrat si i další prameny, bez nichž bychom si přestali rozumět.

V článku ŽS 6/72 NAŠE PÍSEŇ vysvětlujeme v druhé časti požadavky na písni, ktoré mají sloužiť ke společnému zpěvu ve shromáždění vykoupených. Připojme si k tomu jedno podobenství: představují si písni jako manželství, kde ON – TEXT a ONA – MELODIE se kdesi kdysi narodili, byli vychováni, opustili své tvůrce a připojili se jeden k druhému, aby se stal jednotou a žili v církvi vlastním životem. Odložme na chvíli to čtení, zasněme se trochu a představujme si nás zpěvník jako velký sbor složený z několika set takových starých i mladých manželství, z mladistvého zanícení i z rozumu, z osamělosti, z rady spolužících, z bázně být sám či z velikého vnitřního bohatství a touhy sloužit, dávat, chránit ...

S úžasem sledujeme jak z počátečního impulu inspirace vyvrstá verš za veršem – text, který nese poselství, vyznání, chválu, má stavbu, charakter, atmosféru, oslovy, probouzí, těší, přikazuje jménem Páně i pláče za hříšníka... Může být i krásný a plný citu, ale protože není básní, zůstává něco nevyplněného, nestáčí si sám, ví o možné vyšší plnosti: vzít jí za ruku a jít spolu.

Víme, že ani v manželství ani v písni většinou nejsou oba partneři nej-, nej-, dokonce ani stejně velcí být nemusí (libi se vám páry, kde je ONA větší?), ale jedno je tu potřebné, životné nutné: aby šli oba stejným krokem a měli vnitřní soulad.

Náš text MILOSTI JEŠTE BRANY žil od r. 1916 v Kresťanském kancionálu jako dílo překladatele A. Adolfa a neměl melodii. Tu si půjčoval od písni O hlavo plná trýzně. V PSN tuto písni č. 31 ze 60 shromáždění nezpívá 34 vůbec a 19 malokdy. A není to tím, že by text neměl co říci, ani tím, že by melodie nebyla krásná. Ale ti dva se prostě k sobě nehodí. ON je typicky z 19., ONA ze 17. století a přesto, že jejich rytmus jde (až na několik výjimek) pěkně stejným krokem – nezpívá se. Ve vedlejším bytě č. 33 text MRAK HRICHŮ... je opravdu chudý a zpívá se jen ve dvou ze sedesáti shromáždění, obejdeme se bez něj. Melodie 31 se vrátí k textu 245, kam patří. A vidíte, ti dva se také našli: T 31 a M 33.

Br. A. Adolf velmi posloužil církvi Pána Ježiše i svými překlady písni. Jejich jazyk byl však někdy starý už v den jejich narození. Proto text PSN 31 prošel biblickou revizí, omáčkovací bánskou lázní a záverečným redakčním přičisnutím a – tu je. Víme, jsou i lepší, ale toto manželství – tato písni může žít sloužit a plnit svůj úkol. Vždyť ten soud dějin (:nezpívají se) byl sice vysvětlitelný, ale ne zcela oprávněný. Co myslíte, bude se takto zpívat víc? Bude nám bližší? Máte pravdu, není to naše slovanská melodie, ale kolik těch našich českých máme? Je to osvěžená a dotažená písni, kterou oslovíme společně dnes toho, který se mezi námi ocitnul na prahu cesty spasení s vědomím, že misijní duch 19. století má co říci i dnešnímu člověku – tím spíš, můžeme-li čas překlenout jazykovou i myšlenkovou aktualizaci. A v PSN si můžeme i u stávajícího textu 31 napsat: nápěv 33.

-mv-

Es B⁷ c⁷ f Fis⁹ Es B
 1. Dnes je - ště ce - sta spá - sy je vo - lná do - ko - řán;
 2. Proč te - dy je - ště sto - jíš a vá - háš k němu jít?
 3. Dej je - mu srd - ce svo - je, vždyť na ně prá - vo má,

 B Es B Es c F⁷ B B⁷
 i ty smiš na ni vstoupit, i ty jsi je - ště zván.
 Což my - slíš, že tvá du - še ve svě - tě na - jde klid?
 ON zti - ší ne - po - ko - je a po - koj svůj ti dá.

 B⁷ Es As Es h^{zm} c C⁷ f c c⁶ B
 Jen při - jmi Spa - si - te - le, jenž za tvé vi - ny mřel,
 Jen ra - děj ze svých hří - chů se vy - pro - sti - ti dej,
 Jen v službě Krá - le krá - lů tvůj ži - vot na - jde cíl;

 B Es c g c f B⁷ Es
 a chce bys ne - za - hy - nul, smrt druhou ne - u - zřel.
 a své - mu Pá - nu ce - le se vy - dat ne - vá - hej!
 kdo v je - ho sto - pách krá - čel, ten ni - kdy ne - zblou - dil.